

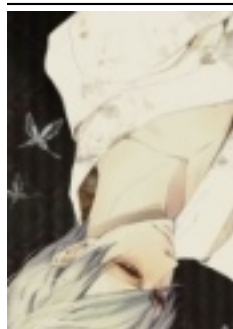
Tương Tự

Contents

Tương Tự	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	8
7. Chương 7	10
8. Chương 8	11
9. Chương 9	13
10. Chương 10	13
11. Chương 11	15
12. Chương 12	16
13. Chương 13	17
14. Chương 14	17
15. Chương 15	18
16. Chương 16	19
17. Chương 17	21
18. Chương 18	22
19. Chương 19	23
20. Chương 20	24
21. Chương 21	26
22. Chương 22	28
23. Chương 23	28
24. Chương 24	29
25. Chương 25	30
26. Chương 26	31
27. Chương 27	32
28. Chương 28	33
29. Chương 29	35
30. Chương 30	36
31. Chương 31	37
32. Chương 32	38
33. Chương 33	39
34. Chương 34	40
35. Chương 35	41
36. Chương 36	43
37. Chương 37	45
38. Chương 38	46
39. Chương 39	47
40. Chương 40	48
41. Chương 41	49

42. Chương 42	50
43. Chương 43	51
44. Chương 44	52
45. Chương 45	53
46. Chương 46	55
47. Chương 47	56
48. Chương 48	58
49. Chương 49	59
50. Chương 50	60
51. Chương 51	62
52. Chương 52	63
53. Chương 53	64
54. Chương 54	66
55. Chương 55	67
56. Chương 56	68
57. Chương 57	70
58. Chương 58	71
59. Chương 59	72
60. Chương 60	73
61. Chương 61	75
62. Chương 62	76

Tương Tụ

Giới thiệu

Thể loại: Siêu đoản văn, hiện đại, biệt nữ công – nhân thê thụ, kết hôn trước yêu sau, HE. Tổng chu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuong-tuu>

1. Chương 1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chu Bạch năm nay 35 tuổi, đã trải qua hai lần kết hôn.

Hiện tại độc thân.

Phụ thân anh lập nghiệp nhờ nghề sửa xe đạp, sau đó là xe hơi, mà thời điểm anh tiếp nhận gia nghiệp, đã có 12 đại lí xe hơi cao cấp. Thừa dịp bất động sản trên đà phát triển, Chu Bạch thành lập “Bạch Thịnh điền sản”, tiến một bước dài mở rộng bản đồ thương nghiệp Chu gia. Mấy năm gần đây, anh bắt đầu tiến

quân vào ngành công nghiệp giải trí, trên danh sách những kẻ giàu có, Chu Bạch xếp hạng không cao nhưng vẫn luôn đứng trong top đầu.

Chu Bạch tướng mạo anh tuấn, chân dài cao ráo, vô luận trong lúc làm việc hay ở bên ngoài, trong mắt đều rất hấp dẫn. Một tạp chí tài chính đã mở cuộc điều tra, ai là người muốn gả cho ông chủ lớn Chu Bạch nhất, bên trong bản tuyển chọn nữ giới chiếm 45%, nam giới chiếm 55%. Nói tới thời đại đồng tính kết hôn rất phổ biến này, thật sự có thể nói nam nữ đều sát.

Nhìn thấy nhiều người muốn gả cho anh như vậy, nhưng anh bây giờ dù muốn kết hôn lại không cưới được.

Nói chính xác, không phải anh muốn kết hôn, mà là phụ thân anh khẩn cấp muốn tìm cho anh một bạn đời, đồng thời nói rõ nếu anh không nhanh chóng tìm một đối tượng để kết hôn, liền từ chối tiếp nhận điều trị bệnh động mạch vành.

Chu Bạch sâu sắc cảm thấy mình bị làm khó dễ.

Hai lần kết hôn trước đều kết thúc rất tồi tệ, không phải nói sau khi kết hôn cuộc sống không hạnh phúc, cũng không phải sát vách có lão Vương hoặc tiểu Tam chen chân gây chuyện, chỉ là bởi vì, người gả cho anh, đều chết hết.

2. Chương 2

Thứ nhất là chuyện của Hàn Thanh tiểu thư, hôn sự này phải nói hai nhà Chu Hàn mai mối, trai tài gái sắc, tuy nói Chu Bạch cùng Hàn tiểu thư không có tình cảm quá sâu đậm, nhưng tốt xấu cũng không đến nỗi nhìn nhau không vừa mắt, kết hôn thì kết hôn. Kết quả ngày thứ ba sau khi đăng kí kết hôn, Hàn tiểu thư bị tai nạn xe cộ, không thể cứu sống.

Lần thứ hai, Chu Bạch được một công ty giả trí giới thiệu một nữ diễn viên đang được nâng đỡ, đó là một nữ nhân rất thông minh, nghĩ tất cả biện pháp leo lên giường Chu Bạch, nhưng lại không đòi hỏi yêu cầu quá phận nào, đối với anh muốn gì được đó, vì thế miễn cưỡng đem quan hệ tình một đêm nhuộm đậm thành tình nhân. Chu phụ xem tin đồn bát quái của hai người rất nhiều, tin là thật, liền bắt đầu bên tai Chu Bạch nhắc đến chuyện kết hôn, Chu Bạch bị niệm phiền, thẳng thắn biết thời biết thế, đem người liền

cưới. Nhưng mà tân hôn tuần trăng mật còn chưa kịp đi, nữ diễn viên kia một lần trong thang máy xảy ra trục trặc, từ tầng 24 rớt xuống.

Nữ diễn viên chết tử trạng thê thảm, cái tin tức này lập tức bị náo động rất lớn, ngay cả cái chết của người vợ đầu tiên của Chu Bạch cũng bị bối ra, sau đó truyền ra một lí giải hợp lý, nói Chu Bạch trong mệnh có hung, khắc thê.

Tiếng đồn “Khắc thê” càng truyền càng xa, Chu Bạch bấy giờ liền lâm vào tình cảnh vi diệu.

Anh không thiếu tình nhân, nhưng anh không thể kết hôn.

3. Chương 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Giản Từ nghĩ muốn tự sát.

Bạn trai cậu giao du ba năm, tổ chức góp vốn phi pháp, cưỡng đi tất cả tiền, trốn. Ngày đó những người bị lừa tìm tới tận cửa, hướng cái người có liên quan là cậu phải có trách nhiệm làm rõ, muốn cậu trả lại tiền. Cậu là thực tập sinh vừa mới tốt nghiệp, làm gì có tiền trả cho bọn họ, mà chính bản thân còn vay nợ để học còn chưa trả hết kìa.

Trải qua một loạt đe dọa, uy hiếp, thậm chí thể xác bị thương tổn, Giản Từ vốn nghĩ sẽ không còn gì tệ hơn thì tình huống càng tệ hơn lại xuất hiện, mãi đến khi ngân hàng cho người đến tịch thu nhà cha mẹ để lại, cậu mới phát hiện mình sai vô cùng. Bạn trai cậu đã lấy bất động sản này đi thế chấp, hơn nữa thời điểm không biết lúc nào lừa cậu kí tên.

Giản Từ vì sự ngu xuẩn của chính mình mà thật muốn khóc.

Bất quá, ngày hôm sau cậu vẫn đến công ty thực tập làm việc.

Đứng dưới tòa “Bạch Thạch”, Giản Từ tuyệt vọng liếc mạng ngược cổ lên nhìn đỉnh tòa nhà lớn, trong Z thị đây là tòa kiến trúc cao thứ ba. Cậu nghĩ, nếu từ phía trên mà nhảy xuống, nhất định sẽ chết rất bí tráng.

Buổi sáng, trưởng phòng nhân sự có tìm cậu nói chuyện, nói bọn họ đã nhận được nhiều cuộc điện thoại đến mắng chửi, mà bên kia bộ phận an ninh cũng cản vài người tìm đến gây chuyện, sau khi dò hỏi, phát hiện những người này đều vì cậu mà tới, vì không muốn ảnh hưởng đến hình tượng của công ty và các nhân viên khác...

A, tìm tới đây rồi sao.

Giản Từ không đợi giám đốc nói xong cũng đã hiểu —— công việc của cậu coi như mất.

Vì vậy, Giản Từ lên lút đi vào thang máy để lên tầng cao nhất, cậu muốn đến sân thượng công ty, suy nghĩ một chút vấn đề nhân sinh.

Cậu nhìn cái mũi tên kia dừng ở tầng chín, thang máy này một mạch không dừng chạy đến tầng này, thời điểm cánh cửa mở ra, bên đó chỉ có một người.

Giản Từ cũng không hề để ý hấn là ai, cậu chỉ là liếc nhìn tầng thượng định nhấn một cái, lại phát hiện phím cao nhất đã được ấn sáng, liền yên tĩnh đứng ở góc ngăn người.

4. Chương 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chu Bạch liếc mắt nhìn thể nhân viên người kia, là một thực tập sinh.

Mà thực tập sinh này có cái đầu ỏ gà, vẻ mặt hốt hoảng, cả người đều tản ra bộ dáng đáng thương. Vừa mới nhìn liếc qua một chút, lớn lên cũng vẫn khá tốt, mặt có chút con nít, chính là sắc mặt tái nhợt, vành mắt đen cũng có chút sưng lên.

Cậu ta là vừa mới tới làm, đi lộn thang máy sao?

Không có ấn những tầng lầu khác, Cậu cũng lên tầng thượng cao nhất? Muốn đến văn phòng mình?

Chu Bạch cau mày: “Cậu có chuyện gì?” Anh không thích cái loại người lỗ mãng quấy nhiễu anh.

Giản Từ thần thờ quay đầu lại liếc anh một cái, phát hiện là ông chủ, nhanh chóng lễ phép nói: “Chu tổng hảo, tôi không có việc gì.”

Đền thang máy nhảy tới mười bốn lần, tầng 15.

“Không có việc gì đi tầng cao nhất làm cái gì?” Không phải càn khả nghi?

Giản Từ hơi sốt sắng: “Tôi, tôi không phải đi tầng cao nhất, tôi là muốn đến sân thượng.”

” Đến sân thượng?” Chu Bạch truy hỏi.

“Liền... Muốn xem một chút có nhảy được hay không.” Giản Từ mơ mơ hồ hồ mà trả lời.

“ ... ”

Ý thức được mình đang nói cái gì, Giản Từ cười gượng hai tiếng: ” Aiiii, giỡn thôi.”

5. Chương 5

Hai mươi lần, tầng hai mươi mốt.

Chu Bạch quan sát cậu một chút: “Cậu muốn tự sát?”

“Không phải... Ân, một chút...” Giản Từ cũng không biết mình đang nói cái gì, “Tôi còn chưa nghĩ ra...”

“ ... ”

Hai mươi lăm lần, tầng hai mươi sáu.

Chu Bạch đột nhiên nói: “Nếu như vậy, cậu kết hôn với tôi đi”

Giản Từ: “... A?”

“Tôi cần kết hôn, cậu muốn chết, vừa vặn.” Trải qua hai lần kết hôn, tang sự đến hai lần, Chu Bạch vô tình nói.

Lần hai mươi chín, tầng ba mươi.

Giản Từ sửng sốt 3 giây, thật tình nói ra chuyện của mình: “Tôi thiếu nợ rất nhiều tiền...”

” Thiếu nợ nhiều hay ít?”

“320... À không, phòng ở tính sau, trong khoảng trên dưới 2 2000.”

“Cậu kết hôn với tôi, tôi giúp cậu trả nợ, coi như là sinh lễ.”

Lần ba mươi bốn, tầng ba mươi lăm.

Giản Từ mặt mày sáng rỡ, cậu nói: “Há, thật tốt quá.”

Chu Bạch trào phúng nở nụ cười.

Đến tầng ba mươi sáu, keng ——

Họ đã quyết định kết hôn rồi.

6. Chương 6

Chu Bạch hỏi: “Chúng ta gặp nhau như thế nào?”

Giản Từ trả lời: ” Ừm... Đó là buổi sáng một ngày mưa phùn mờ mịt, tôi tới quầy ăn vặt mua bánh rán. Thời điểm bác gái tính tiền, dù trên tay bị mưa gió quất bay, sau đó tôi liền chạy theo chạy theo, dù liền đập phải xe anh đang ngồi, che mất kính chắn gió của anh. Anh dừng xe, đem dù trả lại cho tôi. Vì cảm tạ anh, tôi mời anh ăn bánh rán. Chúng ta liền như vậy quen nhau.”

Chu Bạch chắc một tiếng:” Một chút tình cảm cũng không có, quá giả!”

“Ồ.” Giản Từ điều chỉnh một chút ngữ khí, thâm tình độc diễn cảm, “Kia là một ngày —— trời mưa phùn mờ mịt —— sáng sớm, tôi, tại quầy ăn vặt —— mua, bánh, rán. Đưa tiền cho bác gái —— lúc đó...”

“Dừng lại! Hay là dừng cái trước đi.”

“À.”

Chu Bạch xoa xoa mi tâm, tiếp tục tập: “Còn vài vấn đề, quầy ăn vặt ở chỗ nào?”

“Trên đường Trường Lạc, anh đi làm chắc cũng qua con đường đó.”

“Bác gái bán bánh rán đáng vẻ như thế nào?”

“Hơn năm mươi tuổi, thường mặc tạp dề màu hồng kẻ ô vuông”.

“Xe của tôi biển số gì?”

“Pit A3NR92.”

“Tôi thích ăn cái gì nhất?”

“Cá hấp pecca.”

“Diễn viên tôi thích nhất là ai?”

“Ày...” Giản Từ ngưng lại.

Chu Bạch mặt mày khó chịu nhìn cậu: “Cái này cũng không nhớ được? Não cậu dung lượng chỉ có 1KB.”

Giản Từ có chút cuống lên, cậu thật sự không nhớ rõ có từng thấy câu này, đành phải suy đoán lung tung: “Có phải người nữ diễn viên rớt thang mấy lần lần trước, nàng... Nàng tên gì?”

“Sao có khả năng!” Chu Bạch không kiên nhẫn nói, “Là Leonardo DiCaprio!”

“Xin lỗi xin lỗi, lần này tôi nhớ kỹ.” Giản Từ sâu sắc hiểu rõ đạo lí “Trả tiền chính là ông chủ”, lấy lòng

nói, “Tôi cũng rất yêu thích anh ấy, anh ấy năm nay rốt cục cũng đoạt giải, bộ phim kia...”

“Câu hỏi tiếp theo, chúng ta đã ở chung bao lâu?”

“Hai tháng lẻ bảy ngày.”

Chu Bạch ngẩng đầu nhìn gian phòng trước mắt: “Tốt, không sai, ngày mai đi gặp cha tôi.”

“Được rồi, tôi biết rồi.”

Chu Bạch thấy cậu một bộ dáng nhu thuận phục tùng, hết sức cố gắng phối hợp tất cả các yêu cầu của anh, trong lòng có loại cảm giác không rõ khoan khoái, cho nên thật ra còn có một số việc phải đi xử lý, hiện tại đột nhiên không muốn làm.

Anh hỏi cậu: “Giản Từ, cậu thật sự chuẩn bị tốt việc cùng tôi kết hôn sao?”

Giản Từ nhìn anh, mặt mày nhu hòa: “Tôi chuẩn bị xong.”

Chu Bạch sắc mặt căng thẳng khẽ dịu xuống.

“Dù sao anh cũng giúp tôi trả hết tiền nợ.” Giản Từ thành khẩn nói, “Yên tâm đi, tôi đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, vô luận chết như thế nào tôi đều có thể tiếp nhận.”

Chu Bạch sắc mặt lần thứ hai đen như đáy nồi.

7. Chương 7

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lúc nhìn thấy người thanh niên trẻ tuổi thanh tú này, Chu phụ rất là kinh ngạc.

Ông suy nghĩ, đứa con nhà mình trước đây không phải đều yêu thích các cô gái sao, làm sao đột nhiên đổi khẩu vị.

Chu Bạch xem thấu ý nghĩ của ông, nghiêm trang nói: “Con yêu cậu ấy, là nam hay là nữ không quan trọng, nhất định phải là cậu ấy. Con muốn cùng cậu ấy kết hôn.”

Anh ngữ khí cứng nhắc, mặt không hề cảm xúc, làm Giản Từ không khỏi oán thầm khả năng diễn kịch này còn không bằng chính mình, còn nói “Nhất định phải là cậu”, cậu chẳng lẽ là thú nuôi pikachu à.

Bất quá Chu phụ tựa hồ bị dính chiêu này, ông nghe thấy Chu Bạch nói như vậy, liền biết hần đã quyết tâm.

Con dâu từ nữ biến thành nam, Chu phụ mặc dù có chút không theo kịp thời đại, cũng sẽ không phản đối, dù sao con trai “Khắc thể” tiếng đồn đó ông cũng nghe nói, bây giờ còn có người nguyện ý đi cùng với nó thật không dễ dàng.

Về chuyện con cái, vấn đề nối dõi này đối với khoa học kỹ thuật bây giờ rất dễ giải quyết, ông chưa bao giờ vì vấn đề này mà lo lắng, mà tuổi tác càng tăng bệnh tật càng nhiều, ông sợ ngày nào đó chính mình nhắm mắt xuôi tay về Tây phương, còn Chu Bạch bên mình một người tri kỷ cũng không có. Bạn già mười năm trước vì ung thư mà bệnh chết, Chu phụ liền cảm thấy cả người trống rỗng, lại nhìn thấy con trai vẫn luôn cô đơn, bên mình chưa từng có một người cố định làm bạn, càng không an lòng.

Con trai mình thì mình biết, nhìn qua thờ ơ cao lãnh, trên thực tế, rất phụ thuộc vào gia đình, cũng rất muốn có gia đình riêng của nó, nếu không trước kia muốn nó kết hôn đứa nhỏ này sao lại thuận tình kết hôn. Thế nhưng nó tính khí vừa thối vừa cứng, rất khó ở chung, không biết có thể đối xử tốt với người thanh niên này không, duy trì mối quan hệ hôn nhân tốt đẹp.

Nói đi nói lại, người thanh niên này thoạt nhìn cũng không tệ lắm.

Mặc dù cũng không phải ưu tú tuần kiệt gì, nhưng có một đôi mắt sáng rất trong trẻo, cũng rất lễ phép, vừa tiến đến liền kêu ông một tiếng “Bác trai”, thấy ly nước của ông vơi lại rót thêm nước, vừa nhìn liền biết là người rất thích chăm sóc kẻ khác.

Chu phụ nhìn hai người đến xuất thần, Giản Từ suy nghĩ một chút, chủ động nắm tay Chu Bạch.

Chu Bạch hơi cứng lại, nghiêng đầu lườm cậu một cái: Làm cái gì!

Giản Từ ra hiệu với hắn: Cha anh đang nhìn chúng ta, điều này cần cho vở kịch.

Chu Bạch đành phải nhịn cơn giận này.

Mà hình ảnh này rơi vào mắt Chu phụ, chính là bạn trai nhỏ của con trai mình lần đầu ra mắt gia trưởng, có chút sốt sắng, muốn con trai mình cho hắn một điểm tựa gọi là “Hỗ trợ tinh thần”, thấy vậy Chu phụ càng hài lòng.

Chu phụ hỏi: “Hai con làm thế nào quen nhau?”

8. Chương 8

Giản Từ theo kịch bản nói ra một lần.

Chu phụ sau khi nghe xong không khỏi cảm khái: “Tốt vô cùng tốt, đây chính là duyên phận a. Năm đó ta cùng mẹ con Tiểu Bạch lúc gặp mặt cũng giống như vậy, mẹ con đến tiệm của ta sửa xe đạp...”

Chu phụ từ lúc sửa xe đạp nói đến khi sinh ra Chu Bạch, Chu Bạch không nhận được ho nhẹ một tiếng: “Ba.”

“Ồ ha, hôm nay là gặp được con đừng nói mấy chuyện xưa nữa.” Chu phụ hỏi, “Tiểu Từ năm nay bao nhiêu tuổi?”

Giản Từ nói: “Con năm nay...”

Chu phụ cười khẽ lắc tay: “Không phải hỏi con, ta là muốn thử xem Tiểu Bạch đã có quan tâm con hay không.”

Giản Từ trong lòng lộp bộp một tiếng.

Chết, bọn họ chuẩn bị tốt mọi thứ về Chu Bạch, cậu đặc biệt vì thế học bỏ túc mấy ngày, nhưng mà Chu Bạch đối với chuyện của cậu mọi việc đều không rõ. Những ngày qua Chu Bạch bận bịu công tác, tổng cộng chỉ gặp mặt cậu có hai lần, một lần là đưa cậu bốn tờ giấy để cậu học, một lần là kiểm tra cậu học như thế nào, còn đối với cậu- đối tượng kết hôn hoàn toàn là chẳng quan tâm.

Không thể nghi ngờ ông chú này quá thông minh, lần này nhất định bị lộ. Giản Từ trầm nghĩ, chỉ có thể hi vọng vấn đề không cần quá khó, nếu như Chu Bạch nói sai, cậu nhất định phải nghĩ biện pháp nói đỡ cho anh.

Chu Bạch nói: “Em ấy năm nay 23 tuổi, vừa mới tốt nghiệp.”

Chu phụ lại hỏi: “Há, Cậu ấy học đại học ở đâu a?”

“Đại học JH, ngành Khoa học Máy tính.”

Giản Từ thoáng yên tâm, xem ra người này trước đó có xem CV của mình.

“Cậu nhóc thích ăn cái gì?”

Chu Bạch nhìn Giản Từ liếc mắt một cái.

9. Chương 9

Giản Từ trong lòng thầm nghĩ không cần biết anh nói cái gì, từ nay về sau mình liền thích ăn món đó.

Chu Bạch nói: “Em ấy thích ăn món lẩu, nhất định phải bỏ rất nhiều rau vừng. Thích nhất là măng tây, ghét nhất xà lách. Hoa quả thích nhất là quả lê, ghét táo tây.”

Giản Từ kinh ngạc.

Chu phụ ngược lại hướng cậu chứng thực: “Tiểu Từ, nó nói có đúng không?”

Giản Từ vội vã điều chỉnh tốt biểu tình trên mặt: “Đúng, con, không nghĩ anh ấy đều biết...” Thật sự hoàn toàn bất ngờ, một chút cũng không sai.

Chu phụ hỏi đến nghiện: “Vậy con biết tiểu Từ mang giày số mấy không?”

Chu Bạch trả lời: “số 39”

“Tiểu Từ, con đem giày cởi ra cho bác nhìn một chút.”

“...” Ông chú thật biết cách chơi người!

Giản Từ không còn gì để nói, đành phải xoay người lại cởi giày.

Mà ngay lúc này, Chu Bạch ngồi xổm xuống, mở dây giày của cậu, một tay vịn cậu, nói: “Chân đừng giẫm trên đất, giẫm lên chân anh, đứng vững vàng.” Một tay đem giày đưa cho phụ thân xem.

Số 39

Kỳ thực giờ đây Chu phụ đã không còn quan tâm câu trả lời đúng hay sai nữa rồi.

10. Chương 10

Lúc này Giản Từ, đang đứng đấy mà lòng rung động “Anh ấy sao hiểu mình như vậy” cùng “Những kỷ xảo thần kì này là chuyện gì xảy ra”, thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

Cho nên mới nói, người này cũng rất để ý tới mình? Anh ấy đi tìm “tình báo” ở đâu vậy? Chẳng lẽ từ

trước đã hỏi đồng sự thực tập của cậu?

Cho nên nói, mấy ngày nay người này cũng học những thứ đó sao?

Cho nên nói, anh cũng không phải muốn cùng một người mà mình không biết gì cả kết hôn.

Nghĩ tới đây, những bất an trong lòng Giản Từ cũng tiêu tan rất nhiều.

Bọn họ không phải bởi vì ái tình mà ở chung với nhau.

E rằng giữa bọn họ cuộc sống hôn nhân cũng không đáng mong chờ, cũng có khi người này sẽ chân chính gặp người anh thích mà cùng mình ly hôn, chính mình cũng có một ngày sẽ cảm thấy tẻ nhạt hoặc nặng nề, nhưng ít nhất hiện tại, bọn họ đều cùng nhau nỗ lực vượt qua.

Điều đó thật tốt.

Giản Từ ra ngoài gọi y tá đến cho Chu phụ đổi túi nước biển, Chu phụ một mình nói với Chu Bạch: “Ta sẽ chấp nhận phẫu thuật tim, con cùng tiểu Từ phải sống thật tốt.”

Chu Bạch đáp: “Ừm.”

“Không cần ở bệnh viện với ta, các con ra ngoài đi dạo, đi hẹn hò.”

“Con biết rồi.” Chu Bạch đắp kín mền cho phụ thân, “Con một chút sẽ cùng cậu ấy đi xem phim, cậu ấy rất thích diễn viên Leonardo DiCaprio vẫn luôn nói muốn đến xem phim Wilderness Hunter.”

“Hay, hay...” Chu phụ thật cao hứng.

Sau khi rời bệnh viện, Giản Từ phát hiện hướng Chu Bạch lái xe có gì không đúng, hỏi: “Chúng ta đang đi đâu?”

Chu Bạch: “Đi xem phim.”

“Xem phim? Xem bộ phim nào?”

“Wilderness Hunter”

“A, anh chưa xem bộ phim đó sao? Tôi đã xem rồi.”

Tay cầm Vô-lăng bên phải bị đánh cái trượt.

“Cùng ai đi xem!” Chu Bạch giọng mang tức giận, nhưng lời nói vừa ra khỏi miệng anh liền vì hành động thất thố của mình mà hối hận.

“Cùng, bạn học...” Giản Từ nheo mắt nhìn mặt anh, nhỏ giọng bổ sung, “Đừng nóng giận, chúng ta đi xem đi, rất hay đó, tôi bây giờ cũng muốn xem lần nữa...”

Chu Bạch nhìn cậu liếc mắt một cái.

Tiếp tục chạy xe về phía trước.

11. Chương 11

Lúc xem bộ phim này, Chu Bạch tâm tình vẫn không tốt.

Vừa là hiếm khi anh mời người khác xem phim, đã vậy còn bị làm mất mặt. Nên biết rằng, không phải anh nhất định muốn cùng người này xem phim, chỉ là cha đã nói như vậy, mà anh cũng muốn xem tác phẩm mà Leonardo DiCaprio đoạt giải, mới miễn cưỡng mang người này đến rạp chiếu phim. Nói cái gì “Đã xem rồi”, thực sự là mất hứng đến cực điểm.

Thứ hai, bộ phim này quả thật cũng không hay đến độ làm người thỏa mãn.

Sau khi xem xong, Chu Bạch đi thẳng đến ga ra, anh nện bước rất nhanh, hoàn toàn không để ý tới Giản Từ có đi theo không. Kết quả chính là sau khi anh lên xe, mới phát hiện người phía sau đã không còn.

Lúc này Chu Bạch thật muốn một chân đạp thẳng chân ga bỏ đi, không bao giờ muốn quản cái tên không có nhân lực – đối tượng hôn ước nọ.

Nhưng mà trong lòng vẫn có một chút xiu do dự ——

Người đi đâu rồi?

Chỉ có một quãng đường ngắn, chẳng lẽ còn có thể lạc đường?

Chỉ có kẻ ngu!

“Ầm —— “

Cửa sổ đột nhiên phát ra tiếng vang trầm thấp, Chu Bạch đang muốn gọi điện thoại bị giật mình, quay đầu liền thấy đầu một con gấu nằm nhoài trên cửa sổ xe mình, tay gấu gõ gõ kính cửa sổ.

12. Chương 12

Cái đầu gấu so với bàn tay to hơn một chút.

Chu Bạch: “...”

Anh mở cửa sổ ra.

Giản Từ cầm tay con gấu nhồi bông, giật giật đầu ngón tay, làm ra vẻ muốn cho gấu nhỏ cào mặt Chu Bạch, trong miệng phát ra âm thanh “Gào gào”.

Chu Bạch: “... Ấu trĩ.”

Giản Từ đem cái tay khác cầm hai ly cà phê lên đưa cho anh: “Khi nãy mới đi mua cà phê, nhân viên cửa hàng nói mua hai mươi đồng được tặng một con gấu nhỏ. Anh xem, con này cùng con trong phim giống nhau như đúc ha?”

Giống cái đầu cậu!

Chu Bạch tiếp nhận cà phê, ra hiệu cho cậu lên xe nhanh chút.

Giản Từ đi vòng ngồi vào ghế phó lái, thắt chặt dây an toàn, sau đó lấy ra một ly cà phê, ân cần mà tiến đến bên mép Chu Bạch: “Ném thử? Nó giúp nâng cao tinh thần.”

Chu Bạch bất đắc dĩ uống một hớp: “Cái quái gì, ngọt đến phát ngấy!”

Giản Từ thu tay về: “Hả, vậy tôi uống ly này, còn ly này không có ngọt như vậy”

Xe khởi động, Chu Bạch dùng dư quang nhìn Giản Từ không hề thấy ngại mà uống cái ly anh vừa uống khi nãy, đem ly bên mình uống hảo...

Đột nhiên không nhớ rõ lúc nãy mình tức giận vì cái gì.

13. Chương 13

Liên quan đến việc ở chung với vị hôn phu, Giản Từ nghĩ rất đơn giản.

Hai người một khi đã kết hôn, nếu không thể nói đến chuyện tình cảm, vậy thì làm bạn bình thường ở chung chắc cũng được. Cho nhau khoảng thời gian riêng tư, cảm thông cho nhau một ít, kiềm chế không gây mâu thuẫn, như vậy nhất định sẽ không lúng túng.

Chu Bạch trước tiên đưa Giản Từ về nhà, sau đó chính mình lái xe trở lại.

Giản Từ là hành khách tương đối an tĩnh, hoặc nói bọn họ không có nhiều đề tài chung, nhưng không khí yên lặng như vậy tựa hồ cũng không khó chịu, trái lại có vẻ yên bình kì lạ.

Thời điểm một mình đi về nhà, Chu Bạch theo bản năng mà liếc nhìn chỗ kế bên.

Nơi đó có một con gấu nhồi bông nằm sấp.

Người kia thời điểm ngồi ở bên đó, có lúc vui đùa cùng con gấu nhồi bông, có lúc nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, kỳ thực độ tồn tại cực thấp, nhưng anh vẫn có thể cảm nhận được.

Cảm thấy có một người ngồi nơi đó, bên cạnh mình.

Không xa không gần, không tính rất thân thiện, cũng không quá cách xa.

Cảm giác như vậy cũng không đáng ghét.

14. Chương 14

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thế nhưng trong cái xe to lớn sang trọng của anh, bên trong tại sao lại có một con gấu nhồi bông tồi tệ vậy!

Xấu chết được!

Cùng khí chất anh không hợp chút nào!

Ném xuống!

Thôi, lần sau gọi cái người kia mang đi!

Còn có kia ly cà phê!

So với lúc trước ly này còn ngọt hơn có được hay không! Căn bản không thể nào uống! Mua cái quĩ này làm cái gì a!

15. Chương 15

Giản Từ sau khi bị đuổi cả ngày nằm trong căn phòng mới thuê, những kẻ đòi nợ gần đây không có tới, cậu rớt cuộc cũng có thể nhẹ nhõm thở ra. Nhưng mà cậu vẫn nên rời khỏi Bạch Thịnh, hiện tại tìm một cơ hội thực tập khác.

Ngày hôm đó, Giản Từ tắm xong, nằm trên giường ôm điện thoại di động tìm thông tin tuyển dụng, bỗng nhiên nhận được một tin nhắn.

Là Chu Bạch gửi tới.

Chu Bạch nói cho cậu biết, ngày mốt bọn họ đi cục dân chính làm giấy đăng ký kết hôn.

Đương nhiên, đây là thông báo, không phải thương lượng.

Giản Từ hơi sững sốt, lập tức nhào mình xuống giường, từ bên trong tủ sách tìm một cuốn tuần trước mình đặc biệt mua (hoàng lịch).

Dựa theo tính toán cẩn thận của cậu, bắt đầu từ thời điểm hai người bọn họ làm giấy đăng kí kết hôn, cậu liền phải chuẩn bị việc “bất ngờ bỏ mình”. Mặc dù cậu đã làm công tác tư tưởng, nhưng dù sao liên quan trực tiếp đến tính mạng của mình, cậu vẫn nên tìm cách cứu mình một chút.

Ngày mốt, ngày mốt...

Hoàng lịch ngày 17, một dòng chữ cực lớn đập vào mắt Giản Từ ——

“Ngày đại phá đại hung”, không thích hợp làm bất cứ việc gì.

Xong, nghe như rất thảm a! Sẽ không phải lúc cậu cầm tờ hôn thú liền bỏ mình đi!

16. Chương 16

Giản Từ trần trọc trở mình một đêm, quyết định gọi điện cho Chu Bạch, trình bày kiến nghị của mình một chút.

Hôm sau, Giản Từ ghi ra giấy mấy lí do thuyết phục để đổi ngày, sau đó bấm số điện thoại gọi Chu Bạch.

Chuông nhạc chờ kêu lên rất lâu, lúc nhạc chuông sắp tắt, điện thoại mới được bắt, bên kia truyền đến một giọng trầm thấp, qua ống nghe, giọng anh cùng lúc bình thường không giống nhau: “Sao? Chuyện gì?”

Giản Từ sốt sáng nuốt một ngụm nước bọt: “Không, thật ngại quá Chu tiên sinh, quấy rầy anh làm việc, tôi là Giản Từ...”

“Tôi biết, tôi hỏi cậu có chuyện gì.”

” Ừm, là như vậy, ngày hôm qua anh nói chúng ta ngày mai đi làm giấy chứng hôn, cũng chính là ngày 17? Tôi về tra hoàng lịch một chút, phát hiện ngày mai thật không thích hợp lắm, nếu không chúng ta đổi ngày khác đi? Ví dụ như ngày 20 thế nào?”

“Không được.”

“Híc, Chu tiên sinh, anh hãy nghe tôi nói, dù sao cũng là làm giấy chứng hôn đúng không, trên hoàng lịch nói, nếu không xem ngày tốt kết hôn, sự nghiệp có thể không thuận lợi.”

“Tôi nói là không được! Tôi chỉ có ngày mai rảnh, sau ngày đó còn có hạng mục mới cần làm sẽ rất bận rộn, còn phải đi công tác, làm gì có thời gian!”

“... Nha.” Giản Từ phát hiện mình chuẩn bị một đồng ngày sinh tháng đẻ, Thiên can địa chi, cầm tinh chòm sao, lý luận gì đó đều hoàn toàn vô dụng, nhiều lý do hơn nữa cũng đánh không lại một câu nói của ông chủ “Không rảnh”.

“Còn chuyện gì nữa?”

“Không có gì...”

“Vậy tôi gác máy.” Nói tới đây Chu Bạch giống như đột nhiên nhớ tới cái gì, “Đêm nay cậu đi với tôi một chuyến”

“Ồ, được.”

“Ồ nhà chờ.” Nói xong câu này Chu Bạch liền tắt máy, cũng chưa nói muốn đi làm gì.

Nghe câu nói này có cảm giác Chu Bạch là muốn đi dù cậu có thế nào, nhưng mà Giản Từ cũng không nghĩ nhiều, cậu còn đang xoắn xuýt cái chuyện kết hôn “ngày đại hung” kia.

Nếu như sinh mệnh chỉ còn lại một ngày...

Cậu nghĩ, đêm nay nhất định muốn ăn một bữa thật ngon.

17. Chương 17

Điện thoại di động là thư kí Chu Bạch đưa cho anh, lúc đó anh chính là đang họp.

Thư ký nhìn thấy điện thoại hiện chữ “Giản”, nhất thời đoán không ra là ai. Vì người liên lạc này vừa không nằm trong nhóm công việc, cũng không nằm trong nhóm gia đình bạn bè, chỉ như vậy đơn độc một chữ “Giản”.

Chu Bạch nhận điện thoại ngữ khí có chút hung ác, nhưng mà thư ký vẫn gửi ra được không khí có chút bất thường.

Vừa nghe nói là “Giản” gọi điện, Chu tổng liền bỏ xuống công sự trên tay tới đón. Hơn nữa cái gì gọi là “Đêm nay đi với tôi một chuyến”? Cái gì gọi là “Ở nhà chờ”?

Sách sách sách, vừa nghe liền biết có gian tình.

Kỳ thực thư ký cũng cả nghĩ quá rồi.

Chu Bạch chỉ là đi đưa âu phục cho Giản Từ.

Thời điểm hân đến nhà Giản Từ, cậu chính là ở nhà ăn cơm tối. Sáu món một canh, một mình cậu ăn.

Chu Bạch: “Cậu ăn nhiều như vậy?”

“A, ngày hôm nay tôi hơi đói bụng.” Mấu chốt là sợ bữa cơm này là bữa tối cuối cùng.

Chu Bạch xem bộ dáng cậu cúi đầu ăn một mình liền rất khó chịu, ngồi xuống lạnh lùng nói: “Tôi cũng chưa có ăn.”

Giản Từ phun ra chân gà đang gặm, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn anh, lập tức rất có ánh mắt mà cầm bát đưa đưa cho anh: “Vây cùng ăn đi?”

Chu Bạch xoi mói mà nể nể: “Đều là do cậu làm à?”

Giản Từ ngay thẳng mà nói: “Chân gà là thức ăn làm sẵn, thịt kho măng ở siêu thị làm rất tốt, canh sườn nấm măng là mua ở quán cơm dưới lầu, nhà ông ấy hầm ăn ngon cực kỳ.”

Chu Bạch: “...” Ai hỏi cậu cái này, thực sự là không hiểu mà còn đòi!

18. Chương 18

Giản Từ cuối cùng tự mình ăn đến no.

Mặc dù có hai người ăn, mấy món ăn này vẫn là nhiều lắm. Cho nên lúc mặc thử âu phục Chu Bạch mang tới, cậu nỗ lực hóp bụng, mới có thể làm cái bụng tròn không hiện ra.

Chu Bạch nhú nhú mày: “Đã nói cậu ăn ít một chút!”

Giản Từ vuốt bằng áo sơ mi, buộc lại cái nút trên tây trang, lấy lòng cười cười: “Mặc như vậy tốt hơn chút nào không?”

“A.” Cũng được, so với bộ dạng lúc trước tốt hơn nhiều rồi.

“Âu phục này thật không tệ, chắc rất đắt?”

“Không đáng gì” Chu Bạch không hài lòng lắm mà nói, “ngày mai đi lấy giấy chứng nhận kết hôn, rồi sau đó mới tới lễ cưới chính thức. Nhưng mà cậu đừng quá mong chờ, lễ cưới lần này không dự định làm lớn.”

“Há, rất tốt.” Giản Từ thở phào nhẹ nhõm, thật sự nếu tổ chức lớn trái lại cậu mới cảm thấy không dễ chịu.

Chu Bạch liếc nhìn cậu hỏi: “Nếu như tôi không mang âu phục cho cậu, ngày mai cậu định mặc cái gì đi?”

Giản Từ từ tủ quần áo bên trong xách ra hai bộ đồ tây: “Kỳ thực tôi đã nghĩ xong, ở đây hai bộ này cũng có thể mặc. Bộ này là thời điểm tôi nhận lời mời liên mua, còn bộ này mua lúc thực tập ở Bạch Thịnh, anh cảm thấy mặc bộ nào đẹp hơn?”

“Tôi cảm thấy cậu đem chúng đi ném là tốt nhất”

Chu Bạch mặt không cảm xúc. Không nói đến thương hiệu, thợ may kém, một cái bên trong cổ áo lộ cả đầu sợi chỉ trắng bóc, một cái thì nhăn như rau khô, cậu ta cũng không cảm thấy ngại khi mặc chúng đi làm giấy hả!

Giản Từ thấy tình thế không ổn, vội vàng đem hai bộ âu phục đem cất, kéo kéo bộ áo trên người: “Cho nên nói, cũng là anh tử mĩ nha, cảm ơn anh.”

“Nhìn liền biết không thể hi vọng gì ở cậu.” Chu Bạch hừ lạnh.

Giản Từ thật sự có chút muốn cười.

Cậu phát hiện người này kỳ thực không khó ở chung. Có chuyện gì nói với anh, anh đều sẽ nghe, nếu như không đồng ý, cũng sẽ không thật tính toán.

Đối với chuyện kết hôn này, rõ ràng chỉ là một giao dịch tạm thời, người này cũng không làm qua loa, muốn chuẩn bị những thứ gì, muốn sắp xếp thời gian như thế nào, anh đều đã sớm tìm cách làm tốt, khắp nơi chu toàn, Giản Từ người ngoài chỉ cần đi theo anh là tốt rồi, dường như không chút áp lực gì.

Nghĩ như thế, Giản Từ cảm thấy chính mình không nên để trong lòng cái gì ” ngày đại hung”, con đường này chính cậu lựa chọn, cũng cần lấy ra một phần thành ý, cùng người này kết hôn thật tốt.

19. Chương 19

Sáng ngày thứ hai, bọn họ đi cục dân chính làm giấy.

Đại khái bởi vì là “ngày đại hung”, đến đây làm thủ tục tình nhân chỉ có mấy đôi, bọn họ không cần đợi cũng như xếp hàng, một đồng quy trình rất nhanh liền làm xong, hôn thú đổ thăm liền lấy được.

Hai người đều không có cảm tưởng gì đặc biệt.

Giản Từ là hoàn toàn không có cảm giác chân thực khi kết hôn, Chu Bạch còn tốt hơn nhiều, sớm thành thói quen.

Không có thứ gì phát sinh.

Không có tai nạn xe cộ, không có cướp bóc, không có tự nhiên phát bệnh, không có vật nào từ trên trời rơi xuống... Hết thấy đều rất bình thường, Giản Từ không chịu bất kỳ uy hiếp đến tính mạng nào.

Thật tốt, xem ra hoàng lịch không phải lúc nào cũng đáng tin.

Sau đó bọn họ đi bệnh viện thăm Chu phụ.

Chu phụ nhìn giấy hôn thú của họ, rất chi thoả mãn. Lúc trước ông luôn lo lắng nhi tử cùng cậu thanh niên này ở cùng có thể rất khó khăn, nhưng nhìn thấy hình dáng hai người đứng sóng vai, lại cảm thấy thật là xứng. Tiểu Giản cười đến ôn hòa ngại ngùng, con trai ông tuy rằng không có biểu tình gì, mà nhìn lại thấy tốt hơn so với lúc trước, hai tấm giấy kết hôn đều là buông lỏng tùy tính.

Ừm, cũng coi như xứng đôi.

Chu phụ giải phẫu động mạch vành rất thành công, cần quan sát một thời gian thì có thể xuất viện, hiện tại trạng thái tinh thần cả người cũng không tệ. Bây giờ hai tiểu bối dưới sự công nhận của pháp luật lập thành quan hệ hôn nhân, ông đương nhiên cần phải quan tâm nhiều hơn một chút, liền hỏi: “Tiểu Bạch, phòng mới của các con chuẩn bị hết chưa?”

Giản Từ trong lòng lộp bộp một tiếng: Hả? Muốn, muốn ở cùng sao?

20. Chương 20

Đương nhiên phải ở cùng nhau.

Chu Bạch cùng phụ thân anh hết nói cái tiểu khu này lại cái biệt thự kia, cậu không biết là chỗ nào, nên không tỉ mỉ lắng nghe, nói chung Chu Bạch nói cái gì cậu đều mỉm cười gật đầu là được rồi.

Cuối cùng lão gia tử tựa hồ không thoả mãn, ném một câu “Việc kia các con tự xem rồi làm” liền xoay qua chỗ khác không để ý đến bọn họ.

Ra khỏi bệnh viện, Giản Từ hỏi Chu Bạch: “Chúng ta phải ở cùng sao?”

Chu Bạch liếc cậu một cái: “Cậu nói xem?”

“Kia... Vậy thì ở cùng đi.” Giản Từ biết nghe lời phải.

Chu Bạch bình tĩnh mà lái xe, quẹo qua một đường cong, anh điều khiển vô-lăng động tác như nước chảy mây trôi, cổ tay tinh xảo dưới tay áo sơ mi lộ ra. Gò má anh rất dễ nhìn, sống mũi cao thẳng, đường viền rõ ràng, bộ dáng khê mím môi cũng lộ ra một loại uy nghiêm, vẫn luôn để ý anh Giản Từ nhìn đến có chút ngốc, quả nhiên nam nhân lái xe rất có mị lực.

“Nhìn cái gì?”

“Không có gì...” Giản Từ phục hồi tinh thần lại, “Cúc tay áo của chúng ta là giống nhau sao? Nhìn qua rất giống.”

Chu Bạch mím môi càng chặt hơn, không trả lời cậu.

Giản Từ biết điều liền không muốn tự chuốc nhục.

Một lát sau, Chu Bạch nói: “Tôi sẽ xây một nhà mới.”

“Hả?” Giản Từ không rõ lắm.

“Tôi nói tôi sẽ xây một ngôi nhà mới nữa, sẽ không để cậu ở nhà mà vợ trước của tôi từng ở qua.”

Giản Từ ngẩn ra: “Không cần, tôi không ngại, không cần thiết lãng phí tiền.”

Chu Bạch châm chọc nói: “Lúc trước tôi có hai mặt vợ, một người so với một người còn chết thê thảm hơn, cậu không sợ bọn họ oan hồn bất tán?”

Nói thật, Giản Từ có chút nhút nhát, chủ yếu là do cái chết cô nữ diễn viên kia, hiện trường tử vong bị một người trên mạng phục kích đưa ra ánh sáng, được coi là máu thịt be bét, cậu ở trên mạng có xem qua bức ảnh, liền có bóng ma trong lòng. Nhưng so với sợ hãi, cậu càng thấy tiếc hận.

Chu Bạch có hai đời vợ, một là thiên kim nhà giàu dịu dàng, một là ” nữ diễn viên xinh đẹp đang “hot, cứ như vậy hương tiêu ngọc vãn, thực là làm người đau buồn. Còn kia hai căn nhà, nhà ở là vô tội a, các nàng cũng không phải qua đời trong cái nhà kia, mà Giản Từ thì càng vô tội, cậu cũng không phải là hung thủ hại chết các nàng, khẳng định không thể nói cái gì là oan hồn đòi mạng đi.

Cho nên cậu nói: “Tôi không có gì khúc mắc, chúng ta kết hôn hơi có chút vội vàng, coi như là mua nhà mới, còn phải trang trí và vân vân, vừa tốn thời gian vừa mất công tốn sức, cần gì chứ.”

“Nhà ở có thể cho cậu đứng tên.” Chu Bạch bồi thêm một câu.

“Như vậy a, vậy để tôi suy nghĩ một chút, tôi muốn mua biệt thự lớn bốn tầng lầu, muốn xây đại viện 10 ngàn thước vuông.”

“ ... ”

Giản Từ cười rộ lên: “Có thể sao?”

” Cha cảm thấy phòng ở cũ kỹ, xui xẻo.” Chu Bạch không để ý tới chuyện cười của cậu, liền quyết định cho việc này, “Cậu chuyển tới nhà tôi đang trụ, ở trong nội thành.”

“Có được hay không?”

“Thuận tiện, cậu ở phòng khách.”

“Có thể a.” Giản Từ hoàn toàn không ý kiến, “Có nhà ở miễn phí, còn có gian phòng thuộc về mình, Chu tiên sinh, kết hôn với anh quả thật là phúc phận của tôi, cho nên anh cũng không cần thật sự cân nhắc mua cho tôi cái biệt thự lớn bốn tầng đâu?”

Chu Bạch nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xem gương chiếu hậu, che đi ý cười trên khoé môi.

21. Chương 21

Vì vậy Giản Từ chuyển vào nhà Chu Bạch.

Tuy nói chỉ là hôn nhân mang tính hình thức, nhưng khoảng thời gian này cả hai người bọn họ đều dàn xếp lại những phiền phức trên người.

Chu Bạch cùng các đối tượng ám muội lúc trước kết thúc quan hệ, cũng không vội vã đi tìm tân hoan khác, ở bên ngoài cấp cho người cùng kết hôn là Giản Từ tôn trọng rất lớn. Giản Từ thoát khỏi món nợ gây tranh cãi, sau khi từ chức ở Bạch Thịnh, tìm một công việc mới, tại một công ty IT làm thiết kế UI, cậu đem tiền lương một nửa dùng để phụ giúp mua đồ “Gia dụng”, bày tỏ thành ý cùng cảm tạ.

Nhà ở rất lớn, ba phòng ngủ một phòng khách, phòng ngủ chính cùng thư phòng là khu vực riêng tư của Chu Bạch, Giản Từ cũng có một gian phòng ngủ của riêng mình, diện tích không coi là nhỏ, sau khi sắp đặt chiếc giường đơn, còn có một khoảng không gian để máy tính bàn cùng tủ quần áo. Nhà bếp, phòng khách và phòng tắm là dùng chung, điều này xem như hai người bọn họ chỉ đơn thuần giống như người thuê chung nhà, mà không liên quan đến nhau.

Nói thật, Giản Từ đã phi thường phi thường thỏa mãn.

Sáng sớm thứ sáu, Chu Bạch đến công ty một chuyến, xử lý hai việc nhỏ, không tới mười giờ đã trở lại. Mới vừa vào cửa, liền thấy trên màn hình tivi máu thịt tung toé, âm nhạc kinh khủng, diễn viên gào thét chói tai phả vào mặt, anh nhú nhú mày, đem ánh mắt hướng tới người đang vui mình trong ghế sofa.

Người kia nghe thấy động tĩnh của anh, xoay đầu lại thăm hỏi: “Anh đã về rồi! Đến công ty sao? Ngày nghỉ cũng phải đi làm, làm ông chủ thật là khổ cực a.”

Nói thật phí lời.

Chu Bạch “Ừ” một tiếng, thời điểm anh đi người này còn đang ngủ, vào lúc này tuy đã rời giường, vẫn còn cái dạng kia tùy tâm tùy ý đầu ỏ gà, mặc áo thun cũ giặt đến phai màu, còn có trên miệng cắn quả anh đào, làm cho anh cảm thấy không đành lòng nhìn thẳng. Bất quá Giản Từ đáng vẻ này làm cho anh đột nhiên cảm thấy, chính mình một thân mặt chính trang thật khó chịu.

Chu Bạch cởi áo khoác, mở ca-ra-vat, ngồi trên ghế salông: “Đang xem cái gì?”

Nội dung bộ phim vừa đến thời điểm gay cấn, lực chú ý của Giản Từ liền bị kéo về màn hình tivi, tiện tay đưa cho anh một quả anh đào “(Từ thần đến), bộ thứ tư.”

Trái cây màu đỏ bên trên còn dính hạt nước óng ánh, nhìn qua đáng yêu mà dụ người, còn ngón tay cầm nó thon dài trắng trẻo, cũng là bộ dáng rất sạch sẽ. Chu Bạch đầu óc nóng lên, không đưa tay đón, trực tiếp dùng miệng cắn lại đây.

Không giống xúc cảm bình thường, làm Giản Từ hơi kinh ngạc mà liếc mắt nhìn anh một cái. Thấy Chu Bạch thần sắc tự nhiên, phảng phất chính là bộ dáng lười biếng tự mình động thủ mà thôi, cậu liền thu lại tâm thần, chỉ lén lút chà xát đầu ngón tay, dư vị nhiệt độ nho nhỏ ở hai cánh môi vẫn còn.

Chu Bạch ăn quả anh đào chua chua ngọt ngọt cảm thấy có chút ảo não, hành động thân mật như vậy, thực sự không giống việc mình hay làm. Nhưng khi đó anh đích xác theo bản năng mà làm như vậy, cũng không biết là bị điên cái gì.

Anh trên mặt ngược lại bất động thanh sắc: ” Chính là chuỗi bộ phim nói về các kiểu chết phải không?”

“Đúng a.” Giản Từ trả lời, “Vừa mới bắt đầu xem rất khủng bố, xem nhiều trái lại cảm thấy thật bình thường.”

Chu Bạch nhìn cậu.

Giản Từ không chịu nổi đường nhìn của anh, đành phải thành thực mà nói: “Ừm...Tôi là muốn lấy tình tiết trong này để tham khảo một chút, dù sao cái chết của vợ trước của anh cũng từng xuất hiện trong phim này...”

Chu Bạch: “...”

Giản Từ nhìn thấy sắc mặt của anh có xu hướng chuyển đen, vội vã bổ sung nói: “Thế nhưng đã nhiều... ngày trôi qua, chuyện gì cũng không xảy ra, xem ra mê tín thật sự là không được ha.”

Chu Bạch chế giễu nói: “Cậu vẫn là hối hận rồi.”

Giản Từ thẹn thùng mà cười cười: “Tôi thật sự không hối hận, chỉ là tôi hiện tại không muốn chết một chút nào. Bởi vì kết hôn với anh là một chuyện rất may mắn, mọi thứ đều thay đổi tốt hơn.”

Chu Bạch đồng tử hơi co rút, lại không nói gì.

22. Chương 22

Giản Từ nói: “Cho nên tôi muốn đem (Tử thần đến) bộ này xem xong, lý giải toàn bộ các kiểu chết, để phòng bị...”

Chu Bạch dùng một quả anh đào ngăn chặn cái miệng của cậu.

Giản Từ xem xong năm bộ (Tử thần đến), mấy ngày đầu đều nghi thần nghi quỷ, một hồi lo lắng đầu sặc điện thoại di động đem mình giật chết, một hồi lo lắng biển quảng cáo trên đường đem mình đè chết... Còn có lo lắng trên xe vận tải thép rơi xuống đem mình đè chết... Các loại cái chết đều tại trong não cậu tái diễn một lần, nhưng mà tất cả cũng không thành sự thực.

Một tuần lễ sau, cậu hoàn toàn không còn nghĩ ngợi gì.

Quả nhiên trong phim ảnh đều là gạt người, hơn nữa lời đồn Chu Bạch “Khắc thê” cũng là gạt người.

Nói như vậy cậu thực sự là tìm được, tự nhiên tìm được một đại gia đẹp trai làm chỗ dựa.

23. Chương 23

Gần đây công việc của Giản Từ càng ngày càng bận rộn, công ty của cậu hiện tại muốn khai thác mảng VR trò chơi thực tế ảo, ông chủ thúc giục rất gấp, dường như mỗi ngày đều phải tăng ca.

Trước đây cậu cảm thấy Chu Bạch tám chín giờ tối về nhà đã muộn lắm rồi, hiện tại cậu thường mười một giờ hai giờ mới tan tầm, lúc về đến nhà Chu Bạch đã ngủ rồi, cậu chỉ có thể rón rén tắm rửa rồi ăn.

Mặc dù đã ăn cơm tối, nhưng đến thời điểm này bụng cũng đói đến cồn cào, Giản Từ liên tục hai ngày đói bụng đến không ngủ được, rút kinh nghiệm xương máu, đi siêu thị mua một đồng lương thực dự trữ bỏ vào tủ lạnh, nửa đêm sau khi trở về, chính mình làm đồ ăn.

Bình thường cậu chính là nấu mì hấp sủi cải, những món ăn này làm không khó, bắt tay vào làm cũng sẽ không mệt người, thế nhưng cả ngày cậu ở công ty chịu đủ “Tàn phá”, bữa trưa mới vừa ăn hai cái liền bị ông chủ gọi đi, nói toàn bộ phương án phải bỏ hết làm lại, buổi tối chỉ ăn một ổ bánh mì nhỏ liền lại tranh luận lên kế hoạch, cho nên cậu hiện tại đói bụng đến nổi mắt ánh lên sắc xanh lục.

Áng chừng một bụng vừa đói cùng oán niệm, Giản Từ buộc lên tạp dề, xẻng cơm vung lên —— tôi muốn ăn một bữa ăn ngon! Muốn xào đồ ăn! Muốn làm canh! Muốn nấu cơm! Cho cái dạ dày đáng thương của tôi một câu trả lời!

23 giờ 33 phút cậu xác nhận cửa phòng Chu Bạch đóng kỹ, người có thể cũng đang ngủ sâu, vì vậy mở cửa nhà bếp, bật nồi cơm điện nấu cơm, từ trong tủ lạnh lấy ra tôm bóc vỏ rửa sạch, đem măng tây rửa thật kỹ xong, bắt tay vào làm canh cà chua, sau đó mở ra cái chảo bắt đầu xào xào xào...

Chờ cậu làm xong toàn bộ, bưng cái đĩa vừa quay đầu lại, suýt chút nữa đem cái đĩa ném xuống đất.

24. Chương 24

Chu Bạch mặt trên người áo ngủ dựa cửa, từ trước đến nay tóc tai chỉnh tề giờ ngổn ngang mà dựng đứng, trong mắt một tầng đỏ tía máu, ôm cánh tay đứng ở cửa phòng bếp, mặt trầm như nước.

Giản Từ tự biết mình đuối lý, cúi đầu: “Xin lỗi, đánh thức anh.”

Cậu nghĩ, này thật không phải là hành động mà người ở chung nên làm, Chu Bạch tức giận cũng là chuyện đương nhiên.

Yên lặng một hồi sau, Chu Bạch nói: “Động tĩnh lớn như vậy, tôi còn tưởng là trong nhà có trộm.”

Mới vừa tỉnh không lâu, thanh âm của anh có chút khàn khàn.

Giản Từ lại nói: “Xin lỗi...”

Cùng lúc đó trong bụng cậu bất nháo kêu ừng ực, uyển chuyển mà lâu dài, tại thời điểm ban đêm thật sự đặc biệt đáng thương.

Biểu tình Chu Bạch trong nháy mắt vặn vẹo, đó là anh nhìn không được muốn cười, bất quá tại trong mắt Giản Từ, đó chính là một cái mỉm cười âm hàn cùng cực giống như lốc xoáy nhỏ trước giông bão lớn vậy, sợ đến mức làm tay cậu bất giác run lên.

Giản Từ tâm tư thay đổi thật nhanh, lấy dũng khí đem đĩa tôm xào kia nâng đến dưới mũi Chu Bạch: “Ăn khuya, anh dùng một chút không?”

Chu Bạch từ trên cao mà nhìn xuống cậu.

Đầu tiên là cảm thấy cái tạp dề in con thỏ lớn thật hợp với Giản Từ, mặt khác cảm thấy tôm xào cũng không tệ, rất thơm, cuối cùng là liếc giọt mồ hôi từ cái cổ của Giản Từ trượt xuống, làm anh hơi nóng cũng có chút dỗi bụng.

Vậy thì cùng ăn khuya một chút.

Chu Bạch lúc này có chút tức giận, sau đó không biết thế nào liền nguôi giận, lấy việc “Hai người ở cùng một chỗ phải thông cảm cho nhau” làm lí do thuyết phục chính mình, chỉ là đối mặt với người này tâm tình lúc thì nóng nảy lúc thì ôn hòa, không biết nói là cái cảm giác gì.

Giản Từ lúc trước có điểm lo lắng đề phòng, sau đó không biết thế nào không sợ, Chu Bạch không có trách cứ cậu, hơn nữa cậu từ khoảng cách gần như vậy thấy được cơ ngực cùng cơ bụng của Chu Bạch, thật sự là ước ao đến thèm nhỏ dãi, liền ăn cơm nhiều hơn một bát.

Hai người cứ như vậy mỗi người một ý, ăn khuya.

Sau đó trở về phòng mình, trầm mình ngủ ngon.

25. Chương 25

Qua mấy ngày, Giản Từ không cần làm thêm giờ, Chu Bạch nhưng lại xã giao không ngừng.

Có lần Chu Bạch từ trong tiệc rượu trở về, dường như vội vàng đàm luận không ăn no, liền đem Giản Từ từ trên giường lôi xuống làm đồ ăn khuya cho anh, Giản Từ râm rì râm rì theo sát anh thương lượng: “Vậy nấu mì có được hay không?”

“Không được.” Chu Bạch tự tay buộc tạp dề cho cậu, “Hai món một canh.”

“Ồ...” Giản Từ đánh hai cái ngáp, trong mắt sương mù mông lung.

Cậu phản ứng trì hoãn, không chú ý tới tay của ai kia tại bên hông mình ở thêm một hồi.

Thời điểm nấu canh cậu mới phục hồi tinh thần, cảm giác được Chu Bạch vẫn đứng sau lưng của mình, cũng không có đụng tới cậu, lại làm cho quanh người quấn quanh một loại nhiệt độ như gần như xa.

Cậu trên mặt liền nóng lên, tưởng tượng đến thân thể rắn chắc hoàn hảo kia, bản năng muốn lùi ra sau tựa vào, mà lại không dám.

Mà Chu Bạch đứng ở nơi cách Giản Từ nửa cánh tay, nhìn cái gáy cong cong của cậu trong lòng chột đổi. Muốn bước tới đụng vào người này kích động mà ôm cậu vào lồng ngực mình.

Anh hoài nghi mình uống nhiều rồi, nếu không làm sao lại nghĩ đến yêu cầu bốc đồng như vậy, cùng nảy

sinh ý nghĩ mập mờ như thế.

26. Chương 26

Sau khi đi làm về, Giản Từ nhận được điện thoại của tổ trưởng, nói phương án thiết kế hiện tại cần chỉnh sửa mấy chỗ. Mà bản thảo trong máy cậu có lưu lại một phần, Giản Từ không muốn lại phải chạy tới công ty một lần nữa, cứ như vậy liền quyết định ở nhà tăng ca.

Một hồi bận liền đến nửa đêm.

Đóng lại máy tính, Giản Từ vươn người duỗi thắt lưng mệt mỏi.

Bởi lúc làm việc tinh thần quá tập trung, cậu cũng không chú ý tới Chu Bạch đã về hay chưa, đi ra khỏi phòng nhìn xem một chút, ở phòng ngủ chính cửa phòng không mở, trong phòng khách thì đèn thui lụi, huyền quan nơi đó cũng không có giày của người kia.

Xem ra là chưa trở về, chắc là lại đi xã giao.

Giản Từ mở đèn phòng khách, nghĩ đợi một lúc rồi xem có nên chuẩn bị cho anh chút món ăn khuya không, cầm khăn mặt áo ngủ đi tắm trước.

Vừa mới chuẩn bị tiến vào buồng tắm, thì nghe thấy âm thanh chuyển động của khóa cửa, cậu lui lại hai bước, nghiêng người hướng phía cửa nói: “Về rồi sao? Muốn ăn chút gì...”

Tiếng nói dừng lại, Giản Từ có chút kinh ngạc.

Cậu nhìn thấy một đại mỹ nữ tựa sát người Chu Bạch đi vào cửa.

Chu Bạch thật giống đã uống say, ở một bên đổi giày một bên nói chuyện điện thoại rất lớn tiếng, không chú ý tới cậu: “A, a, giám đốc, Hành, việc kia cứ quyết định như vậy...”

Đại mỹ nữ liếc mắt nhìn cậu, lộ ra một nụ cười châm biếm, lơ đãng mà nói một câu: “Chính là cậu a.”

27. Chương 27

Giản Từ nhất thời không biết nên nói gì tiếp, hơi khẽ gật đầu xem như chào hỏi một chút, vội vàng đem khăn mặt trên bả vai lấy xuống, hoá tốc trở về phòng thay một bộ quần áo có thể gặp người.

Sau đó cậu liền hối hận.

Trên ghế salông, Chu Bạch quay lưng ngồi bên này, đại mỹ nữ ngón tay thon dài đặt tại ngực anh, nửa người nhẹ tựa vào, cơ thể thon dài cùng khe hở sâu hút cứ như vậy hiện ra trước mắt Chu Bạch.

Chu Bạch hướng bên cạnh cúi xuống, đem tay đại mỹ nữ bỏ ra, mơ hồ nói câu gì đó, Giản Từ là không nghe thấy, nhưng mà đại mỹ nữ dường như không phải không vui, tận lực khom người cùng Chu Bạch kể tai nói nhỏ, chiếc váy màu xanh đậm bó sát hông phác họa lên đường cong đẹp đẽ, cả người đều tản ra khí tức “Tú sắc khả xan”.

Có phải là... mình không nên đi ra.

Giản Từ hết sức khó xử, nếu thật chỉ là bạn cùng phòng mà nói, cậu hiện tại cần phải lập tức trở về phòng che kín lỗ tai, không cần quan bên ngoài “phiên vân phúc vũ” ra sao, hoặc là mang theo bóp tiền đi ra ngoài tìm cái nhà nghỉ ở tạm một chút, miễn quấy rồi “nhân gia nhĩ hứng”, thế nhưng quan hệ hiện tại của cậu cùng Chu Bạch về đối ngoại không thể làm như thế.

Hơn nữa, cậu cảm thấy tâm trạng có chút khó chịu, không phải cứ như vậy mà muốn cậu nhường lại không gian cho hai người chứ.

Vì vậy Giản Từ thân thiện dò hỏi: “Muốn uống chút gì không?”

Đại mỹ nữ sắc mặt tối sầm “Hứ” một tiếng, hiển nhiên là đang trách cậu không có nhân lực.

Chu Bạch thân thể phút chốc căng thẳng, mình thật sự uống nhiều rồi, lúc trước đầu óc choáng váng, nhưng vào lúc này nghe thấy giọng nói của Giản Từ, mới lập tức nhận thấy tình huống hiện tại.

Anh đột nhiên quay đầu lại, nỗ lực dời đi tầm mắt, xác định tiêu điểm nhìn về phía Giản Từ, lại nhìn thấy trên mặt cậu nở nụ cười ảm áp, không khỏi có chút nóng nảy cùng chột dạ.

Anh đứng lên, muốn hướng Giản Từ bên này đi qua, kết quả không cẩn thận đụng phải bàn trà: “Tôi...A...”

Đại mỹ nữ nhanh tay liền đỡ, bị anh ngăn lại.

Chu Bạch chính mình đứng vững, muốn nói cái gì lại không nói được, bộ dáng cau mày rất khó chịu.

Giản Từ nhìn anh: “Uống chút sữa bò chứ?”

Chu Bạch lúng ta lúng túng: “Được.”

Giản Từ nhìn về phía đại mỹ nữ: “Mỹ nữ cũng uống sữa tươi sao?”

Đại mỹ nữ rất là không nể mặt cậu: “Không cần.” Lập tức hướng Chu Bạch gắt giọng, “Tôi không phải đến đây để uống sữa...”

Chu Bạch buồn bực mà nói: “Tôi không có mời cô đến.”

Đại mỹ nữ hiển nhiên tức giận, lại nói gì đó, Giản Từ không hề nghe rõ, cậu mở cửa đi vào phòng bếp.

Hai ly sữa bò, cậu chuẩn bị mười phút.

28. Chương 28

Lúc vừa đi ra, đại mỹ nữ đã đi rồi.

Giản Từ đem một ly sữa bò đặt ở trước mặt Chu Bạch, một ly khác cho chính mình uống.

Chu Bạch tỉnh rượu không ít, nhất thời cảm thấy tình cảnh vừa rồi thật sự hoang đường. Anh ần ần thái dương, cầm ly lên nhấp hai ngụm, sữa bò ấm áp tựa hồ trấn an tâm tình hỗn loạn của anh.

Hai người yên lặng ngồi một hồi, Giản Từ vừa uống sữa bò xong, Chu Bạch khó khăn mở miệng: “Tôi hôm nay là kêu tài xế tới đón, Thái Du nói tiện đường chở cô ấy về một chút... Tôi không nghĩ cô ấy đi theo tôi vào đây, tôi uống quá nhiều rồi...”

Giản Từ “Ừ” một tiếng: “Thái tiểu thư là bạn của anh sao? Là khách hàng à?”

“Là thư kí của khách hàng, đúng vậy... Cũng là tình nhân trước kia của tôi.”

“Ồ.” Giản Từ gật gù đầu biểu thị đã biết, rồi để ly xuống đứng dậy, “Tôi đi tắm trước.”

Chu Bạch theo bản năng mà nắm tay cậu.

Giản Từ hỏi: “Làm sao vậy?”

Chu Bạch hầu kết rung động: “Không có lần sau.”

Anh ngẩng đầu nhìn Giản Từ, mặt không biểu tình, chỉ là ánh mắt mông lung dưới ánh đèn, cảm giác hơi đáng thương, rồi lại rất hấp dẫn người, khiến người ta không biết nên làm gì với anh bây giờ.

Giản Từ đành phải một lần nữa ngồi xuống: “Cô ấy biết tôi là bạn đời trên danh nghĩa của anh, đúng không?”

“Cô ấy biết, tôi cùng với cô ấy lúc chia tay có nhắc tới cậu.”

Rõ ràng Giản Từ rất ôn hòa, căn bản không có ý nghi vấn anh, cũng không có ý tức giận, nhưng bây giờ Chu Bạch cảm thấy được chính mình như chờ đợi phán xét, lòng bàn tay túa đầy mồ hôi, anh vì sự việc phát sinh lúc này ảo não không thôi.

“Ừm, xem ra Thái tiểu thư rất yêu anh, không muốn cùng anh tách ra.” Giản Từ thử giật giật cánh tay, ngược lại bị cầm thật chặt, cậu thở dài, chầm chước nói, “Chu tiên sinh, kỳ thực anh không cần thiết giải thích với tôi, hôn nhân của chúng ta thực chất không tồn tại ràng buộc, nếu như anh có nhu cầu gì đó, cùng tình nhân ở chung không có gì đáng trách. Thế nhưng, ừm... Tôi hi vọng anh có thể nói cho tôi biết sớm một chút, để tôi chuẩn bị tốt, hoặc lựa chọn một nơi tình tứ khác, ví dụ như khách sạn vân vân..., như vậy tôi cũng không cần nói ra lập trường kia...”

“Lần này là tôi không đúng, thật sự không có lần sau, sẽ không đi khách sạn, cũng không đem về nhà... Không phải, hiện tại tôi không có tình nhân, một người cũng không có, cậu...” Chu Bạch nhận thấy chính mình nói năng lộn xộn, buông bàn tay siết Giản Từ ra, uống một hớp sữa bò làm trơn cổ họng khô khốc, nhưng vẫn không nói ra được lời mình muốn nói.

Hoặc là chính anh cũng không biết mình muốn biểu đạt cái gì.

Cuối cùng anh chỉ nói: “Cậu đi tắm đi, muộn lắm rồi.”

“Được.” Giản Từ rút một tờ khăn giấy đưa cho anh.

Chu Bạch: “?”

Giản Từ cười rộ lên: “Đã sớm muốn nói, anh ngoài miệng có vòng bọt sữa, anh là tiểu bằng hữu sao?”

“...” Chu Bạch nhìn cậu một lần nữa cẩn thận cầm khăn mặt áo ngủ, kéo lê dép tiến vào buồng tắm, tự giác mắt mặt lau lau miệng, tâm lý ngược lại như trút được gánh nặng.

Giản Từ dường như cũng không phải không vui.

Anh đột nhiên cảm thấy, say rượu mất lý trí, thật sự không bằng say một ly sữa bò làm người ta thoải mái.

29. Chương 29

Ngày kế, sau khi tỉnh rượu Chu Bạch liền khôi phục nguyên dạng.

Ngày này anh không có xã giao, Giản Từ cũng không có tăng ca, hai người cứ vậy đơn giản ở nhà ăn cơm tối, đều rất ăn ý không nhắc lại sự kiện lúng túng kia nữa.

Sau khi ăn xong Giản Từ gọt trái cam, cách cậu gọt có chút đặc thù, đầu tiên cắt đứt hai đầu vỏ trái cam, làm nó giống bàn đẩy, sau đó cắt một phần từ vỏ, trực tiếp đẩy ra, thịt quả tự nhiên chia làm một mảnh cánh hoa.

Giản Từ ăn không có hình tượng chút nào, trên tay trên mặt đều là nước. Thấy Chu Bạch nhìn mình chăm chăm, liền đưa cho anh một ít.

Chu Bạch vốn không thích ăn cam, anh sợ chua, bất quá nhìn Giản Từ ăn hết sức say sưa ngon lành, anh cũng bắt đầu dī xé một miếng cam nếm thử.

Rất ngọt, ăn ngon.

Chu Bạch đột nhiên hỏi: “Cậu gần đây có thấy không thoải mái ở chỗ nào không?”

Giản Từ lắc đầu: “Không có a.”

Chu Bạch lại hỏi: “Có hay không gặp phải việc gì đặt biệt xui xẻo hoặc bất ngờ?”

Giản Từ tiếp tục lắc đầu: “Không có.”

Chu Bạch hài lòng: “Tốt lắm, vậy chúng ta nói một chút về việc chuẩn bị lễ cưới đi, đã xác định ngày 15 tháng sau”

Lạch cạch ——

Giản Từ làm rơi cam xuống đất.

30. Chương 30

Giản Từ thật sự không hiểu nổi, tại sao mỗi lần Chu Bạch nói tới cái việc “Nhân sinh đại sự”, đều không thể nói chuyện một cách bình thường.

Không nói đến sự cố tối hôm trước, còn hỏi cậu có thấy không thoải mái không, còn có hay không đặc biệt xui xẻo...Đây là lo cậu tự nhiên bị nổ chết hả?

Việc này tạm thời không đề cập tới.

Cử hành hôn lễ, lễ cưới nha, cậu đời này đây là lần đầu tiên tham gia lễ cưới mà là người thu tiền chứ không phải kẻ được mời mất tiền a, mà anh còn nói là đơn giản, Chu gia muốn mời khách còn ít được à, cảm giác lo lắng sốt sắng có chút không biết làm sao.

Nhưng mà, đây là lần đầu cậu kết hôn, mà cũng là lần thứ ba Chu Bạch kết hôn rồi.

Nghĩ như vậy, Giản Từ liền bình tĩnh trở lại —— có người đi trước dẫn đường, cậu tâm lý cũng vững vàng.

Không biết có phải hay không để có thời gian dành cho lễ cưới cùng kì nghỉ, hai tháng này Chu Bạch đặc biệt bận rộn, thường thường bay tới bay lui, có vài chuyến bay dài ngày, cho nên Giản Từ cũng không gặp mặt anh được mấy lần, mà có gặp mặt cũng chưa nói được quá hai mươi câu.

Hai người giống như trên đất khách “yêu xa”, phần lớn đều dựa vào di động trò chuyện, hơn nữa trò chuyện không phải là nội dung “yêu đương” gì, tất cả đều là lời trao đổi nhạt nhẽo như nước.

Giống như:

—— ngày mai 9 giờ đi thử lễ phục một chút, không được đổi ngày.

—— biết rồi, anh bên kia có phải bị mưa đá không, tôi xem trên tin tức nói có loại lớn như trứng gà vậy.

——[bức ảnh mưa đá]

—— nha, trứng chim cút.

—— ngày hôm nay lại tăng ca?

—— ân, đúng vậy, lập tức trở về liền.

—— tôi kêu tiểu Lý đi đón cậu.

—— không cần, Tôi dùng phần mềm tự động gọi xe là được rồi.

——[News: Tin sốc! Trình điều khiển nhận hành khách bị cướp! Phân tích chi tiết về lỗ hổng của phần mềm!]

——=_=|||

—— tiểu Lý sau năm phút nữa sẽ có mặt dưới công ty.

—— nha...

Sau đó, cuối cùng Chu Bạch cũng trở về trước lễ cưới hai ngày.

Được tài xế chở đi, Giản Từ cứ như vậy ngơ ngác ngác mặc vào lễ phục chú rể.

31. Chương 31

So với lễ cưới hai lần trước của Chu Bạch, lần này xem như là “Giản lược”, cái gì hoa hồng, cái gì chuyển du lịch sang trọng, cái gì đoàn phù rể phù dâu tất cả đều miễn! chỉ có mời thân bằng hảo hữu quan hệ tương đối gần, nghi thức cũng là đơn giản đi ngang qua, Chu Bạch dẫn Giản Từ cùng gia trưởng hỏi thăm một chút coi như xong.

Giản Từ cảm thấy như vậy thật vô cùng tốt, không có áp lực gì, phối hợp lại cũng đơn giản, cậu chỉ cần toàn bộ hành trình gật đầu mỉm cười là tốt rồi.

Tiệc rượu cử hành được phân nửa, Chu Bạch nhìn Giản Từ trên mặt cười đến cứng ngắt, đem cậu kéo qua một bên, nói: “Cậu trước tiên ăn một chút gì đi.”

Giản Từ không rõ vì sao: “Làm sao vậy?”

Chu Bạch chọn cho cậu ly nước trái cây, thấp giọng trách mắng: “Cậu là đói bụng đến thế sao? Người khác nói chuyện với chúng ta, cậu nhìn chăm chăm vào đĩa thịt bò của người ta thì giống cái gì!”

Giản Từ hỏi: “Làm sao anh biết tôi nhìn chăm chăm đĩa thịt bò?”

Chu Bạch: “...”

Giản Từ nhìn anh cười: “Tôi ngày hôm nay có phải đẹp trai hơn một chút không? Không tính quá mất mặt đi?”

Chu Bạch dời tầm mắt không tiếp lời cậu: “Tôi qua bên kia chào hỏi khách khứa, cậu không nên chạy loạn, không được uống rượu, có nghe không!”

“Ai, chờ một chút.” Giản Từ đặt ly nước trái cây xuống, chỉnh lại nơ cho anh một chút, làm xong giờ ngón tay cái, “Anh hôm nay cũng rất đẹp trai, thần tượng mô phạm mười phần.”

“...” Chu Bạch hơi mím môi, bởi vì câu nói này, tâm tình của anh đột nhiên tốt hơn rất nhiều, mà lời nói ra vẫn là cứng rắn, “Không cần cậu nói.”

Anh cảm thấy Giản Từ gần đây thật sự không có nghe lời, rãnh rỗi không có chuyện gì liên thích chọc anh.

Trước cũng vậy, lúc đi công tác, người này thường trong vòng kết nối gửi một câu “Chào buổi sáng”, sau đó kèm theo là tấm hình chính mình ăn điểm tâm, cái gì bánh mì chiên, đậu phụ chiên, rõ ràng chính là gọi cho mình xem, nhắc nhở mình nhớ ăn điểm tâm. Lo lắng cho mình như thế mà còn nói lòng vòng, lá gan thật nhỏ. Nể tình cậu lo đến mức cố gắng như vậy, Chu Bạch cũng sẽ khen ngợi cậu một chút.

“Được, cậu ăn chút gì đi, tôi qua đó.”

“Ừm, đi thôi đi thôi.” Giản Từ gật đầu, lực chú ý lập tức hướng tới nước trái cây cùng đồ ăn trên bàn.

Chu Bạch lại có chút khó chịu, mỗi lần đều là như vậy, chưa nghĩ gì đã nói rồi, không biết cái gì gọi là “Quý ở kiên trì” sao?

32. Chương 32

Lúc Giản Từ đang ăn, phía sau lưng bị người vỗ vỗ hai cái, sau đó hai bên trái phải nhô ra hai người.

Bên trái Đát Hâm nói: “Sau lại chạy tới chỗ này, tìm cậu hơn nửa ngày rồi.”

Bên phải Triệu Thiển Thiển nói: “Mới vừa thấy cậu cùng chồng hướng toàn hội trường chúc rượu, chúng mình không dám lại làm phiền, còn bây giờ chồng cậu đang cùng người khác xã giao, sao cậu lại rãnh rỗi

đến vậy?”

Giản Từ đang ăn thịt bò suýt chút nữa nghẹn, khó khăn nuốt xuống sau nhỏ giọng nói: “Cái gì chồng chồng, nghe thật mất tự nhiên a.”

Triệu Thiển Thiển nói: “Này cần gì phải giả bộ, cậu cũng là “chồng” hần a.”

Giản Từ tán thành: “Nói như vậy còn nghe được.”

Đát Hâm ở một bên cười trộm: “Nói, cậu rốt cuộc làm sao bắt được Chu tiên sinh, đúng là tuổi trẻ tài cao, rất có tiền đồ, bữa trước thất tình nợ nần “sầu mi khổ kiếm”, hôm sau nói một cái liền ở chung kết hôn rồi.”

Giản Từ bộ dáng cảm thán: “Nói ra rất dài dòng.”

“Nói ra rất dài dòng chính là cậu không muốn nói chứ gì, thiết, ai cần biết chuyện tình cảm của cậu chứ.” Triệu Thiển Thiển cho cậu một cái liếc mắt, “Nói đi nói lại vị Chu tiên sinh kia tại phương diện hôn nhân danh tiếng không tốt lắm, mình là không tin cái gì thần thần quỷ quỷ, nhưng mà chính cậu ít nhiều cũng nên chú ý một chút, cũng đừng quá xem trọng ánh mắt của người khác, hiểu không?”

“Đa tạ Triệu tiểu thư chỉ giáo.” Giản Từ mời nàng một ly nước trái cây, “Yên tâm, mình sẽ không để bản thân chịu ủy khuất.”

“Ấn, trẻ nhỏ dễ dạy, mà cậu nghĩ đem ly nước này cho tôi liền coi như xong.”

Lúc đó, Đát Hâm ôm bụng nhìn tứ phía mấy lần: “Ăn hải sản tươi nhiều quá rồi, mình đi phòng vệ sinh một chuyến a.”

Triệu Thiển Thiển ghét bỏ nói: “Đi đi đi, thứ không có tiền đồ, cô nương tôi đây giờ ăn ba thao cũng sẽ không có vấn đề.”

33. Chương 33

Ba người ở nơi đó nói chuyện cười đùa, Chu Bạch xa xa đều nhìn thấy được.

Anh biết hai vị này là bạn của Giản Từ.

Ngày đó khi mình ném cho Giản Từ một sấp thiệp mời, muốn cậu mời một số bạn bè thân thích, Giản Từ viết hai tấm liền ngừng. Chu Bạch nhìn xuống, phát hiện cậu không có mời thân thích trong nhà, chỉ mời

hai người bạn.

Một người gọi là Đát Hâm, một người kêu là Triệu Thiển Thiển, không nói cũng biết, chính là một nam một nữ đồng gia.

Làm bạn đời của Giản Từ, dĩ nhiên cũng phải chu toàn cho bạn bè bên kia của cậu. Chu Bạch kết thúc trò chuyện bên này, đang muốn hướng bọn họ nơi đó đi đến, liền thấy Đát Hâm một mình chạy ra.

Chu Bạch suy nghĩ một chút, quyết định trước đi tìm cậu ta tâm sự. Có rất nhiều chuyện, Giản Từ không đề cập với mình, còn bản thân lại không thể kéo mặt mũi xuống đi hỏi, vừa vặn có thể từ người này tìm hiểu một chút.

Điều chỉnh tốt thần thái, Chu Bạch trên mặt treo lên nụ cười thân thiết, đi tới gần Đát Hâm, nâng chén hỏi thăm...

Đát Hâm tránh khỏi anh: “Thật không tiện, cho qua một chút.”

Chu Bạch: “...”

Xoay người, Chu Bạch nhìn thấy Đát Hâm từ túi ẩn bên trong cánh áo lấy điện thoại di động, liếc nhìn, sau đó thay đổi phương hướng một đường bước nhanh.

Đát Hâm là muốn đem điện thoại cất đi, mà không để ý, điện thoại liền từ cánh áo bên trong rơi ra, rơi vào thảm trải sàn mềm mại. Cậu ta không phát hiện, mà vội vã chạy đến nhà vệ sinh.

Chu Bạch nhặt lấy chiếc di động kia, màn hình vẫn sáng, phía trên là tin nhắn mà Giản Từ vừa gửi đến:

Phòng vệ sinh nằm ở phía Tây của đại sảnh, từ cửa hông đi ra, cuối đường quẹo phải.

Anh không có ý định tò mò việc riêng của người khác, chỉ là tại lúc loay hoay tìm nút khóa màn hình điện thoại, không cẩn thận chạm tới màn hình, quét tới đoạn đối thoại của người này cùng Giản Từ lúc trước.

34. Chương 34

Đại hân hân: Nhà này làm bánh bao ăn ngon cực kỳ! Ăn ngon nhất không phải bánh bao nhân thịt heo, mà là nhân thịt bắp cải.

Đại hân hân: [bức ảnh bánh bao]

Đại hân hân: [bức ảnh bánh bao bị ăn một nửa]

Đại hân hân: [hình ảnh đang ăn bánh]

Giản Từ: Mình cũng muốn ăn! Nhưng mà hai ngày nay bận quá, Chu tiên sinh đi công tác cũng sắp trở về, không thể đến tận nơi ăn thử a.

Đại hân hân: Ca đề cử cho cậu mấy tiệm cũng không tệ a. Hồi trước cậu đều vui mừng chạy đi khảo sát, giờ thì sao, người kia sắp về cậu liền không dám ra ngoài ăn điểm tâm? Quá sợ hãi! [khinh bỉ]

Giản Từ: Ai, Chu tiên sinh có thói quen ăn điểm tâm ở nhà, cho nên mình cũng không tiện đi ra ngoài ăn.

...

Khóa màn hình di động lại. Mí mắt Chu Bạch giật giật.

Cho nên trước đó không phải thật lòng muốn nói với mình “Chào buổi sáng”, cũng không phải muốn nhắc nhở mình ăn bữa sáng?

Mà là thừa dịp mình không ở nhà, vui chơi la cà các tiệm đi ăn điểm tâm?

Còn có cái ngữ khí thất vọng kia là sao? Nhìn điệu bộ là chê mình vương bận?

Chu Bạch tâm tình bây giờ thật sự không tốt.

35. Chương 35

Chu Bạch trở lại nơi Giản Từ đang đứng, đầu tiên là cùng Triệu Thiển Thiển chào hỏi, khách sáo vài câu, lập tức đem điện thoại của Đát Hâm đưa cho Giản Từ:” Bạn của cậu vội vã chạy tới phòng vệ sinh, làm rơi điện thoại.”

“Được rồi, tôi lát nữa đưa cho cậu ấy.” Giản Từ nhận lấy điện thoại di động, ánh mắt dừng ở trên mặt Chu Bạch thêm một hồi.

Cậu nhảy bén nhận ra hiện tại Chu Bạch không cao hứng.

Mà Chu Bạch ở trước mặt Triệu Thiển Thiển vẫn duy trì phong độ rất tốt, thậm chí cùng cô chuyện trò

vui vẻ, nên Triệu Thiển Thiển đối với ấn tượng ban đầu về anh xệt xệt tăng lên.

Một lát sau, Đát Hâm đã trở lại, Giản Từ liền đem điện thoại di động trả lại.

Đát Hâm thở phào nhẹ nhõm, thời điểm đi vệ sinh phát hiện điện thoại không còn, nội tâm chợt lạnh, bây giờ mất mà tìm được, lại biết người nhặt giúp mình là Chu Bạch, dĩ nhiên là vô cùng cảm kích.

Bầu không khí trò chuyện nhẹ nhàng mà thoải mái, Đát Hâm cùng Triệu Thiển Thiển nhắc tới vài chuyện náo động của Giản Từ ở trường học cùng mấy chuyện xưa, Chu Bạch cũng cảm thấy rất hứng thú. Nói thật, bọn họ vốn là lo lắng Giản Từ ở cùng với vị Chu Bạch này, thân phận Chu Bạch tưởng chừng sẽ nhìn không lọt mắt những kẻ “đứng sau hậu đài” không có tiền cùng quyền như bọn họ, nhưng bây giờ nhìn lại, người này thật sự nhìn cũng không tệ.

Cuối cùng Đát Hâm cùng Triệu Thiển Thiển hướng phụ phụ hai người nói lời chúc phúc, Chu Bạch nói cảm ơn.

Khách mời được chiêu đãi đến không sai sót, tân hôn hai người tạm thời nghỉ ngơi, Chu Bạch muốn tìm một địa phương yên tĩnh cùng Giản Từ nói chuyện, vì vậy dẫn cậu đến vườn hoa nhỏ.

Vừa đi vào vườn hoa, lại nghe được bên trong truyền đến đoạn đối thoại cay nghiệt.

“Đây đã là lần thứ ba kết hôn, không biết lần này có thể chống đỡ được bao lâu.”

“Tôi đã nói với ông rồi, chuyện như vậy thật không thể không tin, tôi cũng có người bà con, cũng là mệnh cứng, cưới hai bà vợ, người thứ nhất thì bệnh chết, còn người hiện tại té lộn mèo một cái, liệt nửa người, chắc chắn”.

“Lần này cứ nhiên cưới một người nam, đoán chừng là muốn thay đổi phong thủy.”

“Tôi nói a, cái tên kia chắc cũng mơ ước tiền của Chu gia, không biết từ đâu nhô ra, nói gia thế không có gia thế, nói tướng mạo không có tướng mạo, phỏng chừng chính là cái tên bán mình vì tiền a.”

Sự tức giận của Chu Bạch đạt đến điểm giới hạn.

Giản Từ vội vàng túm túm tay áo anh, lôi kéo anh lui lại mấy bước, nhỏ giọng nói: “Đừng nóng giận, có mấy người chính là rảnh rồi nói huyền thuyên, anh chớ để ở trong lòng, cái gì mệnh ngạnh mệnh cứng a, đều là mê tín. Tôi không tin, chính anh càng không nên tin.”

Chu Bạch nói: “Bọn họ là muốn thấy cậu chết còn nói cậu bán, như vậy còn muốn nhần, cậu bị thiếu máu não sao?”

Giản Từ sững sốt một chút, cậu không nghĩ Chu Bạch là vì mình mà tức giận.

“Cái này, tôi xác thực...”

“Coi như cậu đúng là vì tiền cùng tôi kết hôn, cũng không như bọn họ nói đến không lý lẽ như vậy, việc này làm gì đến phiên bọn họ quơ tay múa chân bàn luận, Chu Bạch bất mãn khi thấy cậu cứ chần chờ, trực tiếp cầm lấy tay cậu thoải mái đi vào vườn hoa, “Đi theo tôi!”

Cứ như vậy đi được vài bước, Giản Từ trên tay đều toát mồ hôi.

Nói tâm trạng không khó chịu là giả, nhưng cậu cũng không hy vọng Chu Bạch cùng khách mời huyền ảo, ra về trong không vui.

Cũng may Chu Bạch không có lời kéo cậu đi tìm những người kia đối chất. Thời điểm đi ngang qua đám người kia, Chu Bạch phớt lờ như không nhìn thấy bọn họ, trực tiếp đem Giản Từ dẫn tới trung tâm vườn hoa đài phun nước.

Đây là vị trí rất dễ nhìn thấy, hai người bọn họ cứ đứng như vậy, trong lúc nhất thời, mọi ánh mắt ở các góc đều tập trung trên người bọn họ.

Đài phun nước chiếu hạ những tia sáng nhu hòa ấm áp, ánh lên trông mắt Chu Bạch thêm sáng ngời.

Giản Từ nhìn anh, theo bản năng nuốt nuốt ngụm nước bọt.

Chu Bạch dừng lại một chút, nói mà mặt không biểu cảm: “Tôi muốn hôn em, còn là muốn nụ hôn sâu tiêu chuẩn.”

Giản Từ: “...” Excuse me??

36. Chương 36

Giản Từ ngẩn người tại chỗ, không biết có phải ảo giác hay không, lúc trước thấy Chu Bạch có phần hơi giận dữ, thấy anh không cao hứng, còn vào lúc này hoàn toàn biến mất, cậu nhìn được phẳng phất trong mắt anh là vô tận ôn nhu.

Tuy đây là hành động không biểu tình “tuyên bố”, nhưng làm cậu cảm thấy khá lúng túng. Giản Từ sau khi phục hồi tinh thần, cũng không hề có ý cự tuyệt. Cậu biết Chu Bạch là vì mình mà bất bình, vì mình mà bảo hộ, mấu chốt nhất là.

Chu Bạch nhìn từ góc này thật đẹp trai a.

Vì vậy cậu ngốc ngốc lơ đãng gật đầu: “Hay, hay.”

Biểu tình Chu Bạch thoáng cái thả lỏng, mím môi một cái, che dấu nội tâm khuấy động.

Nói thật, muốn nói về kinh nghiệm hôn, anh tuyệt đối được cho là kinh nghiệm phong phú, hai người vợ trước cũng khen anh kỹ thuật hôn tinh tế, nhưng mà không có lần nào như lần này, tại sao lại cảm thấy luồng cuống, thật giống làm gì cũng không đúng. Cái gì tư thế, cái gì nhịp điệu anh đều không để ý, chỉ biết nhìn chăm chăm môi người trước mặt, sau đó cứng đờ, không hề kỹ xảo chậm rãi cúi đầu xuống hôn.

Giản Từ lại càng vô dụng, cảm giác áp bức từ từ tới gần, cậu cứ nhiên theo bản năng mà tránh, điều này dẫn đến hai người một nghiêng về phía trước, một ngã về phía sau, tạo thành hình ảnh khá là buồn cười.

Đương nhiên, lúc này những người đứng bên ngoài không biết rõ chân tướng chỉ nhìn thấy, đây là hành động ve vãn giữa tình nhân mà thôi, nói chung chính là “Tôi muốn hôn em”, “Sẽ không cho anh hôn” các loại, cái trò vật vãnh “dục cụ còn nghênh”.

Chu Bạch bị Giản Từ làm cho dở khóc dở cười, cuối cùng cũng tìm về được chính mình, anh một tay đỡ lấy gáy Giản Từ, chặn mất đường lui của cậu, một tay ôm eo cậu, rốt cục toại nguyện hôn lên.

A... Mùi vị nước trái cây, chua xót mà ngọt ngào.

Cầm nhẹ bị giữ lấy, Giản Từ trên tay căng thẳng, nắm lấy quần áo trên người Chu Bạch.

Cậu biết chu vi cách mình vài mét có hai ba người đứng ở đó, cảm giác xấu hổ cùng gò bó làm thân thể theo bản năng kiến nghị, thực sự có chút dày vò. Nhưng mà bây giờ cậu thấy nghĩ nhiều như vậy thật quá vô vị, rồi nhận ra mọi việc không nằm trong vòng kiểm soát của mình.

Bộ dáng Chu Bạch có chút nhập diễn quá sâu, anh không nghĩ tới cùng Giản Từ hôn môi như thế, làm cả người sung sướng. Giản Từ bé ngoan nhu thuận, không thể nói ngây ngô, cũng không thể nói phóng đảng, ngược lại chính là thật tốt vừa vặn làm anh thỏa mãn, trong lúc nhất thời anh dường như quên mất mục đích ban đầu làm việc này.

Cũng may mấy chục giây không phải là dài, anh còn có thể dừng đúng lúc.

Thời điểm hai người tách ra, Giản Từ mặt đỏ như tích máu, lúc này còn thở gấp.

Chu Bạch chà xát khoe môi cậu một chút, tầm mắt đảo qua bên trong vườn hoa.

Anh phải nói cho những người kia biết, bọn họ giờ đã kết hôn, không phải là để thay đổi phong thủy, cũng không phải “tính giao” dễ dàng, mà là bọn họ đạt thành nhận thức, muốn ở cùng nhau.

Mặc dù động cơ ở “cùng nhau” ban đầu không phải thuần khiết, nhưng hôn nhân của bọn họ là bình thường, hợp pháp và bình đẳng, sẽ không che che giấu giấu, cũng không cần xấu hổ.

Hôn môi dĩ nhiên là hôn cho người khác nhìn, không phải trên danh nghĩa tình yêu, mà vì thái độ của bọn họ. Mặc dù không thể triệt để ngăn chặn cái miệng ác độc nào đó, nhưng cũng có thể cho những người kia biết, hôn nhân của bọn họ không phải là chuyện cười.

Bọn họ muốn kết hôn, muốn ân ái, muốn chăm sóc lẫn nhau, ai cũng không được xen vào.

Có người thông minh hướng họ mỉm cười, có người vội vã rời đi.

Thu hồi ánh mắt, Chu Bạch nhìn về phía Giản Từ, nở nụ cười.

37. Chương 37

Nếu như là trong phim truyền hình hoặc là tiểu thuyết, nhìn thấy hình ảnh kia chỉ có thể nói là “duy mỹ”.

Mà Giản Từ là người tương đối thực tế, cậu lấy lại nhịp thở đều đặn, nhanh chóng lôi kéo Chu Bạch trở về phòng, không thấy một mặt đầy biểu tình của Chu Bạch “Tôi đối với cậu tốt như vậy, cậu nói phải làm sao đền đáp tôi”, nói:

“Aiiii trời ơi! dựa vào đài phun nước gần quá, nửa bên âu phục đều bị ướt!”

Chu Bạch: “...”

Giản Từ vẫn còn ảo não: “Hết mấy vạn đồng đấy!”

Chu Bạch tính khí trong nháy mắt liền trở lại, anh nghiêm mặt nói: “Không nói đến âu phục, tôi có lời muốn hỏi cậu.”

38. Chương 38

Tư thế “hưng binh vẫn tội” đều đã bày ra, mà lời chưa kịp ra khỏi miệng, Chu Bạch đột nhiên cảm thấy có chút khó mở lời.

Làm sao cảm giác của mình lại giống như nữ nhân ghen tị.

Giản Từ vẫn rất thản nhiên, cậu gật gật đầu: “Trước đó nhìn bộ dáng anh đầy tâm sự, làm sao vậy?” Vừa nói cậu cầm mấy tờ khăn giấy, đặt trên phần âu phục ẩm ướt của Chu Bạch, nhiều ít có thể hút hút nước.

Đã nói đừng quan tâm đến âu phục, sao lại không nghe lời!

Chu Bạch trơ mắt nhìn mình nửa người đều dán đầy giấy ăn... Không có phản kháng.

Anh rốt cục vẫn là nói ra: “Cậu hồi trước gửi nhiều tấm ảnh bữa sáng như vậy, là có ý gì?”

“À?” Giản Từ đại não có chút theo không kịp, làm sao đột nhiên nói tới bữa sáng vậy?

“Tôi nghĩ rằng cậu là muốn nhắc nhở tôi ăn điểm tâm, vừa nãy nhận được điện thoại di động của bạn cậu tôi mới phát hiện, có lẽ tôi hiểu sai rồi.” Chu Bạch nói, “Cậu có phải cảm thấy cùng tôi ăn điểm tâm rất là vô vị cùng không ngon miệng? Cậu có thể trực tiếp nói với tôi, tôi sẽ không ngăn cậu cũng như không cản cậu đi ra ngoài ăn.”

Lần này Giản Từ nghe rõ, mà cậu vẫn là khó có thể tin, Chu Bạch đây là đang giận hờn?

Lại vì chuyện nhỏ như vậy?

“Biểu tình của cậu bây giờ là ý gì?” Chu Bạch cau mày trừng cậu.

“Híc, tôi đích xác không phải muốn nhắc nhở anh ăn điểm tâm...”

Mặt Chu Bạch nháy mắt đen đi một tầng.

Giản Từ cảm thấy mình giải thích không rõ, suy nghĩ một chút, đem điện thoại di động của mình cho anh xem, mở đến vòng kết nối bạn bè: “Tôi gửi những tấm hình kia là muốn đem mấy địa chỉ cửa hàng ghi nhớ lại, sau đó...”

Quả nhiên, trong vòng kết nối của Giản Từ có rất nhiều bạn bè, có rất nhiều người cho cậu lời khen cùng bình luận, chỉ là những người này với Chu Bạch không cùng vòng kết nối, cho nên trong máy Chu Bạch một người cũng không thấy, hại anh tưởng bỏ nhầm lần Giản Từ là cố ý gửi cho anh xem.

Giữa lúc Chu Bạch thẹn quá hóa giận muốn đem điện thoại di động trả cho Giản Từ, anh liếc mắt thấy hai câu đối thoại giữa Giản Từ cùng Triệu Thiển Thiển.

Triệu Thiển Thiển hỏi cậu gần đây sao gửi ảnh sớm như vậy, Giản Từ mới đáp là ——

Chu tiên sinh mỗi sáng đều uống sữa bò cùng ăn bánh mì, quá đơn điệu, mình muốn sớm tìm mấy tiệm nấu ăn ngon mà sạch sẽ một chút, cách nhà cũng không xa lắm, sau đó mua về cho anh ấy nếm thử.

Lúc này Giản Từ cũng đang nói: “Tiệm này cùng tiệm này cũng rất sạch sẽ, anh ăn đậu không? Lần sau mình mua về nếm thử được không?”

Chu Bạch tiếp tục thẹn quá hóa giận, lỗ tai đều nóng.

Người này! Quả nhiên vẫn là vì lo cho mình a!

Vì lo cho mình, quả thực không từ thủ đoạn nào! Lại còn muốn mua điểm tâm cho mình nữa!

39. Chương 39

Lễ cưới qua đi, sinh hoạt trở về nhịp điệu bình thường.

Giữa hai người dường như có cái gì không giống, mà cũng như không có khác biệt, ngược lại chỉ là có chút cảm giác là lạ, nói ra không được, đều có mặt khắp nơi.

Mà biến hóa tương đối rõ ràng nhất, là điểm tâm phong phú hơn rất nhiều.

Lúc mới bắt đầu là Giản Từ mua mang về, Chu Bạch còn có chút ghét bỏ chê không vệ sinh, sau mấy lần ăn, liền mặc cho mọi chuyện xảy ra, không hề ngăn cản.

Dưới góc nhìn của Chu Bạch:

Muốn thu phục tâm một người đàn ông, đầu tiên cần thu phục dạ dày của người đàn ông đó —— Chu Bạch cảm thấy được Giản Từ ở phương diện này tương đối nỗ lực, đã có một chút thành tựu nhỏ.

Nói như thế nào đây, dạ dày cùng tâm của mình đều rất thoải mái a.

Giản Từ nằm nhoài trên bàn ăn, ngáp: “Đêm qua tôi thức đêm làm thêm, buồn ngủ quá, anh giúp tôi mua

hai cái bánh bao ở Diêu kí đi? Là ở ngã tư phía trước rẽ phải, căn hộ thứ hai...”

Chu Bạch mặc áo khoác vào: “Một nhân thịt, một nhân rau?”

“Ừm...”

“Chắc, làm sao mà buồn ngủ như vậy, nằm trên ghế salông ngủ tiếp một chút đi! Tôi đi mười lăm phút sẽ về.”

40. Chương 40

Gần đây Giản Từ bị cảm, đầu óc ảm đạm, mắt chua mũi nghẹt, nói chuyện đều mang giọng mũi.

Chu Bạch đột nhiên phát hiện mình có cái tật cổ quái, chính là đặc biệt thích nghe Giản Từ mang theo giọng mũi “úng thanh úng khí” nói chuyện, nghe đến thoải mái làm sao, như thể có chiếc lông chim ở trong lòng anh cào cào, vừa mềm vừa ngứa.

Vì vậy anh không có chuyện gì liền nói chuyện đùa giỡn với Giản Từ, một lúc hỏi một chuyện, hỏi xong cái này lại nói cái kia.

Giản Từ cũng thành thật, dù buồn ngủ khó chịu cũng sẽ trả lời anh.

Chu Bạch nghe đến nghiện, sao đó càng không nhịn được muốn đùa giỡn chọc giận cậu, như cái tên biến thái đi tìm bất mãn.

Tối hôm đó hai người ở phòng khách xem tivi, Chu Bạch cố ý dò hỏi cách nhìn của Giản Từ về một số tin tức xã hội gần đây, Giản Từ mang giọng mũi bình luận, Chu Bạch nghe nghe liền làm ra hành động điên rồ, đến gần hôn nhẹ cái miệng của cậu.

Trước lạ sau quen, Giản Từ lần này ngược lại không bị sợ hãi, mà rất mau đẩy Chu Bạch ra, che miệng nói: “Không được hôn, tôi bị cảm mạo a!”

Chu Bạch nói: ” Cậu cảm mạo còn chưa hết, sao nói chuyện lại hăng hái vậy?”

Giản Từ: “...” What? Cái gì gọi là hăng hái?

Đáng tiếc trời không chiều lòng người, Giản Từ cảm mạo không tới hai ngày liền khỏi, mà Chu Bạch tên biến thái này lại bị báo ứng.

Hắn bị trời phạt, đồng thời so với Giản Từ còn nặng hơn rất nhiều.

41. Chương 41

Trận cảm mạo này đến thật không đúng lúc.

Chu Bạch đau đầu nhức óc, ho khan dữ dội, giọng nói cũng khàn, hơn thế nữa anh còn không có kì nghỉ hè đúng nghĩa. Công ty điện ảnh Bạch Thịnh gần đây đã thỏa thuận xong với một diễn viên nổi tiếng, ai ngờ lúc kí hợp đồng lại xảy ra sự cố.

Sự việc này nhất thiết cần Chu Bạch tự thân xuất mã, vì vậy anh không thể nghỉ ngơi dưỡng bệnh mà lập tức khởi hành ra sân bay.

Giản Từ nhìn bộ dáng không khoẻ của anh có chút lo lắng, sáng sớm liền chuẩn bị khẩu trang cùng thuốc cảm sốt, Chu Bạch còn không biết đủ, dựa người vào ghế salông, chỉ vào đầu lưỡi nói: ” Aiii, tôi còn bị loét miệng a”

“Loét ở đâu?”. Giản Từ đem ra chai thuốc phun sương.

“Ồ ba chỗ ...” Chu Bạch đẩy môi dưới ra, ” Nơi này, nơi này, còn có đầu lưỡi.”

Giản Từ bội phục nói:” Anh đây cũng quá bi thảm rồi, lại còn bị nhiệt miệng a”

Chu Bạch một mặt không biểu tình.

Phun thuốc xong, Giản Từ đo thân nhiệt của anh nói: “37 độ 8, nếu không anh vẫn là đừng đi.”

Chu Bạch tâm tình nôn nóng: “Không được, bọn họ không giải quyết được.”

“Được rồi” Giản Từ không khỏi cảm khái, ” Làm ông chủ lớn cũng không dễ dàng ”

Chu Bạch đột nhiên nói: “Cậu đi cùng tôi không.”

Giản Từ từ chối: ” Tôi không đi được, thứ hai còn phải đi làm.”

“Cậu thấy tôi như vậy mà còn về”.

“...” Giản Từ nhìn anh.

Chu Bạch biết là mình đang cố tình gây sự, cuối cùng chỉ có thể một mình kéo vali xuất môn.

Mới tiền anh xong, Giản Từ vốn định ngủ một giấc, nhưng nằm trên giường thế nào cũng không ngủ được.

Cậu hiện tại không biết cảm giác của mình đối với Chu Bạch là thế nào, người này từ trên trời rớt xuống chen vào cuộc sống của cậu, sau đó bọn họ sớm chiều ở chung, nếu nói không có tình cảm là không thể, mà xem tình hình thực tế đều thấy được, bọn họ thậm chí còn ỷ lại lẫn nhau.

Giản Từ cảm thấy càng ngày càng khó khắc chế tình cảm của mình, cậu không thể tự chủ được, lực chú ý cứ đặt trên người Chu Bạch, có lúc còn có loại ảo giác, thật giống như bọn họ bởi vì yêu nhau nên mới kết hôn. Mà nói thật, cậu cũng không phải là người tự tin, Chu Bạch rốt cuộc là thích mình, hay chỉ đơn thuần theo thói quen có mình bên cạnh, cậu cũng không phân rõ được.

Cậu rất muốn thử chủ động một chút, nhưng lại càng sợ chính mình nhầm lẫn.

Cho nên mới nói, yêu một người, là như thế nào dễ dàng mà cũng thế nào khó khăn.

42. Chương 42

Sau năm ngày, Giản Từ xem tin giải trí trên mạng nói, vị minh tinh điện ảnh kia cùng Bạch Thịnh chính thức ký hợp đồng, không khỏi cảm thán Chu Bạch quả thực có năng lực, nhanh như vậy liền đem sự việc phức tạp kia giải quyết ổn thoả rồi.

Lúc cậu đoán Chu Bạch sắp trở lại, thì nhận được điện thoại của anh, nhưng người nói chuyện lại là trợ lý của Chu Bạch.

“Alo? Là Giản tiên sinh phải không?”.

Trợ lý vừa mở miệng, Giản Từ liền có linh cảm không lành.

“Đúng, tôi là Giản Từ.”

Quả nhiên, câu tiếp theo của trợ lý là giọng điệu đầy lo lắng: “Giản tiên sinh, ngài có thể tới bệnh viện Đệ Nhất một chút không? Thân thể Chu tiên sinh có chút vấn đề, cần làm thủ tục nhập viện...”

Giản Từ trong lòng lộp bộp một tiếng, cái gì cũng chưa kịp hỏi, trên tai kẹp điện thoại di động, cảm lấy

giấy chứng nhận cùng bóp tiền liền chạy ra khỏi công ty: “Tôi biết rồi, tôi lập tức tới ngay.”

Vội vội vàng vàng kêu xe, Giản Từ ở trên đường gọi điện cho tổ trưởng xin nghỉ, nói người trong nhà xảy ra chuyện, tổ trưởng cũng không làm khó cậu, chỉ là nhắc nhở cậu đừng quên công tác mới giao.

Cái cảm giác này thật là khó chịu.

Qua lời nói của trợ lý có thể nghe ra được, Chu Bạch không bị nguy hiểm đến tính mạng, nhưng Giản Từ vẫn không cách nào khắc chế nhịp tim đang đập kịch liệt. Lúc trước, khi cậu nghe tin cha mẹ qua đời, cũng trong tình cảnh như thế——

Một cú điện thoại đột ngột xuất hiện, một đường luồng cuống tìm tới.

Lần đó, chờ đợi phía trước cậu là vực sâu tuyệt vọng cùng bất lực, còn lần này thì sao?

Sẽ không phải Chu Bạch không khắc chết cậu, mà ngược lại bị cậu khắc chết...

Nghĩ này nọ lung tung, lúc Giản Từ chạy vọt vào phòng bệnh, sắc mặt đã trắng bệch.

43. Chương 43

Chu Bạch đang nửa nằm trên giường bệnh cùng trợ lý bàn giao công việc, nhìn thấy Giản Từ, sau đó liền bị sắc mặt của cậu dọa cho hết hồn, lập tức ngồi dậy: “Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?”

Câu nói này nguyên bản nên là lời thoại của Giản Từ, lại bị Chu Bạch đoạt trước, vì vậy Giản Từ hiện tại không biết phải làm sao.

“Tôi...anh...” Giản Từ thật vất vả ổn định hô hấp, “Anh không sao chứ? Làm sao đột nhiên lại nằm viện?”

Chu Bạch giật tỉnh chính mình, điều này không phải đã rõ ràng sao?

Giản Từ là quan tâm mình đó! Sợ mình xảy ra chuyện, mặt bị dọa đến trắng bệch rồi.

Nhận ra điểm này, Chu Bạch cảm thấy bệnh của mình đã tốt hơn phân nửa, vỗ vỗ giường của mình: “Tôi không sao, cậu đến đây ngồi, uống ngụm nước trước đã.”

Giản Từ tiếp nhận ly nước từ tay trợ lý, uống hai ngụm, lại hỏi: “Anh bị bệnh gì?”

Chu Bạch nói: “Không có gì, chỉ là cảm mạo chuyển thành viêm phổi.”

Không phải là căn bệnh chết người, tâm Giản Từ thả lỏng hơn phân nửa.

Chu Bạch thấy sắc mặt cậu khôi phục như cũ, hợp thời mà ho khan hai tiếng: “Thế nhưng lòng ngực ngột ngạt đến hoảng loạn.”

Trợ lý vô cùng có ánh mắt, thấy vậy thu thập văn kiện xong xuôi liền rút, những đề mục cần ông chủ ký tên đều đã hoàn thành, nếu còn đợi ở chỗ này chắc chắn bị đau mắt hột.

Giản Từ nhanh nhẹn muốn thuận khí cho Chu Bạch, lại nhìn thấy áo bệnh nhân của anh mặc không tốt, lộ một mảng lớn cổ cùng cơ ngực, tay liền thu lại, chỉ chỉ bên ngoài: “Đúng rồi...Tôi trước tiên phải làm thủ tục nhập viện cho anh đã, sẽ trở lại ngay.

Chu Bạch thận trọng mà “Ồ” một tiếng, làm bộ không thêm để ý.

Chờ sau khi Giản Từ đi ra, anh lại đem nút áo bệnh nhân mở ra thêm một khoảng.

44. Chương 44

Cha mẹ Giản Từ chết do tai nạn giao thông, thời điểm ra ngoài du lịch xe buýt bất ngờ bị lật, rớt xuống núi, người trên xe không ai may mắn sống sót.

Việc này lúc đó bị náo loạn rất lớn, chính phủ địa phương hạ lệnh điều tra rõ ràng, người phụ trách công ty du lịch gặp xui xẻo, có mấy quan chức bị kỉ luật, công ty bảo hiểm cũng phải bồi thường, nhưng mà vô luận thế nào, người vẫn là vĩnh viễn không trở lại.

Người thân duy nhất của Giản Từ bên này chỉ còn lại một nhà đại bá cậu. Trước kia quan hệ còn khá tốt, ngày lễ ngày tết, cậu gọi điện thoại đến, đại bá còn có thể quan tâm hỏi cậu hai câu. Sau đó cậu bị bạn trai cũ hãm hại, cùng đường mặt lộ tìm đại bá vay tiền, ông liền không cho mượn, thời gian sau còn cắt đứt quan hệ.

Đêm trước ngày cậu cùng Chu Bạch kết hôn, có gọi mấy cú điện thoại cho đại bá, đều bị chặn đứt, có thể ông chê cậu ở cùng nam nhân thật là mất mặt, có thể không muốn mất đi một phần tiền cho cậu, hoặc giả không muốn nhận thức đứa cháu này, Giản Từ thật không biết là nguyên nhân nào.

Cậu chỉ biết, không ai trên đời có nghĩa vụ phải đối xử tốt với mình, người khác quan tâm mình, hoặc từ bỏ, là quyền tự do của họ, cậu cũng không mong chờ họ cho mình cái gì.

Cho nên sự xuất hiện của Chu Bạch làm cậu bất ngờ, lại càng làm cậu mê man.

Người này chỉ muốn một đoạn hôn nhân, nhưng mà nó đem đến cho cậu, so với một cuộc hôn nhân đơn thuần còn hơn nhiều lắm.

Nhiều đến khiến cậu không biết phải làm sao.

Điền xong từng tờ từng tờ giấy khai, Giản Từ cuối cùng dùng thân phận thân nhân kí tên, điều này làm cho cậu bỗng thấy có loại ý thức trách nhiệm.

Không màng sau này xảy ra việc gì, ít nhất hiện tại hai người họ bị dính chặt với nhau.

Giúp đỡ lẫn nhau, tuy hai mà một.

Như vậy vô cùng tốt.

Vì vậy Giản Từ khẽ nở nụ cười, trong lòng không gánh nặng lấy thẻ ngân hàng của Chu Bạch, hướng nhân viên bệnh viện nói: "Dùng tấm thẻ này."

45. Chương 45

Chu Bạch bên kia rất nhanh nhận được tin nhắn nhắc nhở khoảng tiêu phí của ngân hàng, biểu tình trên mặt thập phần vi diệu.

Người mới đến thăm nhú nhú lông mày, khom lưng nhìn lướt qua điện thoại anh, kinh ngạc nói: "Tiền của cậu đều do cậu ta quản?"

Chu Bạch đối với hành vi nhòm ngó của hắn vô cùng bất mãn, để điện thoại di động xuống, chuyển đổi đề tài: "Anh tại sao lại tới đây?"

"Chu tổng nói vậy là như thế nào, đối tác làm ăn đột nhiên bị bệnh, về tình về lý đều cần đi xem một chút a."

"Đa tạ quan tâm, tôi không sao."

"Chu tổng thực sự trở mặt còn nhanh hơn lật sách, hai ngày trước còn..."

“Nói được nửa câu, Giản Từ đẩy cửa bước vào: “Chu tiên sinh, chỗ này không có nơi giặt quần áo, tôi về nhà lấy...A, anh, chào anh.”

Nhìn thấy trong phòng có khách, Giản Từ vội vã chào hỏi.

Người kia xoay người cười: “Cậu là Giản Từ, chào cậu, tôi là Kiều Chi Kỳ.”

Lần đầu nhìn thấy người này, trong đầu Giản Từ hiện lên hai từ, một là “Tao nhã”, một là “Tuấn mỹ”. Nhìn thế nào cũng giống vị thế gia công tử, dù một thân trang phục thoải mái khiêm tốn, nhưng cũng khó dấu vẻ thanh quý bên trong.

Giản Từ thả túi nhựa trên tay xuống, cùng anh ta bắt tay. Cậu không quen biết đối phương, mà Chu Bạch dường như cũng không có ý giới thiệu, cho nên nhất thời không khí liền trầm lặng.

Giản Từ tìm câu bắt chuyện, cầm lấy dao nhỏ gọt trái cây hỏi: “Anh muốn ăn chút táo không?”

“Không ăn!” Chu Bạch kiên quyết từ chối.

“Cảm ơn, không cần phiền toái.” Kiều Chi Kỳ tao nhã khéo léo từ chối.

Giản Từ: “...” Cùng dạng một ý nghĩa, cách nói sao chệnh lệch đến vậy?

Chu Bạch lại nói: “Đã nói không ăn, cậu gọt vỏ làm cái gì đó!”

Giản Từ vô tội nói: “Tôi gọt cho mình ăn a.”

Chu Bạch: “...”

Kiều Chi Kỳ không chút để ý chính mình bị lạnh nhạt, lễ phép nói: “Nếu Chu tổng không có chuyện gì, tôi cũng yên lòng. Tôi còn có chút việc, sẽ không làm phiền.”

Chu Bạch nói: “Đi thông thả.”

Kiều Chi Kỳ hướng anh thủ thế gọi điện thoại: “Tốt xấu cũng một hồi quen biết, Chu tổng cũng đừng chớp mắt cái gì cũng đều quên...”

Lời nói này ý vị khá sâu xa, Giản Từ cảm giác có chút kì quái.

Chu Bạch nhú nhú mày, không nói tiếp.

Giản Từ đặt trái táo vừa gọt xong xuống, tiễn khách tới cửa: “Kiều tiên sinh, cảm ơn anh đã đến thăm.”

Kiều Chi Kỳ hướng cậu gật gật đầu, ung dung rời đi.

Giản Từ quay đầu lại, phát hiện trái táo kia bị gặm một nửa.

Cậu cũng không nói gì, chỉ là đi tới giúp Chu Bạch đem áo bệnh nhân gài lại thật tốt: “Đang bị viêm phổi, còn ăn mặc phong phanh.”

Chu Bạch: “...”

Cái này thật là vô lí, tại sao cậu ấy một chút phản ứng cũng không có!

46. Chương 46

Giản Từ trở về nhà một chuyến, cầm đồ dùng vệ sinh cá nhân, chùng mấy bộ đồ cùng một chút vật phẩm liền mang đi.

Cậu trong phòng bệnh chuyên chú thu dọn đồ đạc, thời điểm bác sĩ đến kiểm tra phòng, rất nghiêm túc dò hỏi bệnh tình Chu Bạch, anh có nhu cầu gì, cậu đều tận lực thỏa mãn.

—— điều này làm cho nội tâm Chu Bạch thoải mái vô cùng.

Thế nhưng Chu Bạch dạo vui sướng cũng nhận thấy có cái gì không đúng, Giản Từ thật giống như... Đại loại buổi trưa hôm đó, cậu cũng không chủ động nói chuyện với anh. Chỉ cần anh không gọi, cậu liền lặng yên ngồi ở nơi đó cầm điện thoại di động. Lúc này tự hồ còn nghe âm thanh đing đing đang đang chơi game, mà hiện tại lại lặng yên không một tiếng động...

Trong điện thoại di động có cái gì tốt, đáng để tập trung như vậy?

“Khụ.” Chu Bạch cố ý ho khan một tiếng.

Tầm mắt Giản Từ từ màn hình dời đến mặt anh, biểu tình đầy nghi vấn.

Chu Bạch nói: “Tôi thấy chán quá.”

Giản Từ từ đồng đồ mới mang tới lôi ra một cái iPad, thật tri kỉ mà mở ứng dụng phi hành không gian: “Anh muốn chơi không?”

Chu Bạch hướng điện thoại của cậu vươn cổ tới: “Cậu đang chơi cái gì?”

Giản Từ dừng lại, Chu Bạch nhảy bén phát hiện lỗi tai cậu cư nhiên đỏ lên, lần này càng không thể kiềm chế nổi lòng hiếu kỳ. Là ai? Là ứng dụng đáng xấu hổ nào trong điện thoại chọc đến Giản Từ? là Lắc nhẹ? MoMo?...

Chu Bạch đột nhiên ngồi xuống, đem đầu “nghĩa” qua. Giản Từ sợ anh bị rớt xuống giường, không dám trốn, vì vậy chỉ có thể bất động cho anh xem.

Nha, là baidu baike.

Trần định nhìn lại, Chu Bạch cả lỗi tai đều đỏ: “Cậu không việc gì tìm baidu baike của tôi làm cái gì?”

“À, chỉ... Tùy tiện nhìn.”

Chu Bạch nhanh nhẹn cầm lấy điện thoại của cậu, lật vài trang, bực tức nói: “Viết cái gì vậy! Tôi cao 187 được không, tại sao ghi 182, con mắt nào nhìn thấy 182! Chòm sao cũng không đúng, tôi là chòm sư tử, không phải xử nữ. Tổng giá trị bất động sản của Bạch Thịnh cũng không đúng, hừ, bao lâu không làm mới, cột tình trạng hôn nhân...”

Đại khái cảm thấy cái đề tài này có chút quái quái, Chu Bạch thức thời mà yên lặng.

Tại sao Giản Từ tìm dubai baike của mình? Nó có cái gì đáng xem, muốn biết cái gì trực tiếp hỏi mình là được rồi, kết hôn cũng đã làm rồi, còn ngượng ngùng cái gì. Chu Bạch một bên mừng thầm một bên oán thầm.

Sau đó, trong lúc không để ý, thì vô tình nhìn thấy một trang khác.

Chu Bạch sắc mặt tối sầm: “Cậu tìm thông tin của Kiều Chi Kỳ để làm gì?!”

47. Chương 47

Giản Từ vẫn là câu nói kia: “Là... rảnh rồi nhìn thử a.”

“Tên đó có cái gì đáng xem!” Chu Bạch đem trang kia tắt đi, khuyên nhủ nói, “Giản Từ, tôi đã nói với cậu,

thói quen này của cậu thật không tốt, muốn tìm hiểu một người, xem baidu có ích lợi gì? Tôi một người sống sờ sờ trước mặt, cậu muốn biết cái gì thì trực tiếp hỏi, tôi sẽ không phớt lờ cậu.”

Đặc biệt những thứ liên quan đến sinh nhật của mình, sở thích ước muốn, tình hình thu nhập, những thứ này làm gì có trên baidu baike?

Giản Từ ngược ngược cười cười: “Tôi chủ yếu là sợ làm phiền anh nghỉ ngơi.”

“Không có việc gì, ngược lại tôi hiện tại cũng không ngủ được.” Chu Bạch độ lượng nói.

“Ừm, vậy tôi liền hỏi anh một chút.” Giản Từ nhớ lại nội dung vừa mới thấy khi nãy hỏi, “Vị Kiều Chi Kỳ tiên sinh kia là con trai của Kiều Kiến Quốc phải không? Nhưng anh ta lẫn lộn trong giới giải trí tại sao không lấy danh nghĩa Kiều thị?”

Chu Bạch: “...”

Cậu nói đặt câu hỏi cho mình! Tại sao lại hỏi về Kiều Chi Kỳ! Một tên phá của Kiều Chi Kỳ có cái gì hay ho cần phải biết chứ!

Nhưng mà chính mình khơi dậy, dù muốn hay không cũng phải trả lời, Bạch nén giận nói: “Tên đó là con nuôi của Kiều Kiến Quốc. Mà ông ta trước sau có hai bà vợ, có ba đứa con nuôi bên người, hiện tại cả đám con ruột đang tranh giành sản nghiệp đến bể đầu sứt trán, Kiều Chi Kỳ chỉ là đứa con nuôi nửa đường được ủy thác, sản nghiệp Kiều thị làm sao đến lượt tên đó chứ?”

“Thì ra là như vậy.” Giản Từ gật đầu.

“A, cậu đừng thấy cái tên đó một bộ dáng thanh thoát quý công tử, thực chất trong xương cốt hần chính hiệu là một con buôn!”

Về phần cái gì danh hiệu “chi tử phú hào”, đều là cáo mượn oai hùm, dưới tay tên kia có năm công ty giải trí, vẫn chưa bằng một nửa công ty của tôi...” Chu Bạch diễn thuyết xong, rốt cục cũng thấy xấu hổ, nhìn nhìn Giản Từ một chút, “Khụ, dĩ nhiên, giá trị của một con người, không ở chỗ người đó tiền bạc nhiều hay ít, mà chú trọng ở nhân phẩm của người ấy.”

“Ân, anh nói đúng. Tôi trên dubai còn nhìn thấy tập đoàn Bạch Thịnh thành lập quỹ từ thiện, được khen ngợi rất nhiều.” Giản Từ kính nể mà nhìn anh giơ lên ngón tay cái.

Cái này còn được, xem ra baidu baike cũng có chút đáng tin.

“Dĩ nhiên, vì xã hội làm chút cống hiến là điều tốt.” Chu Bạch quyết định ngày mai dù thế nào cũng quyên góp cho quỹ từ thiện một khoảng tiền. Anh thận trọng nói: “Còn có cái gì muốn hỏi không?”

Giản Từ giương mắt nhìn anh một chút, tựa hồ rất khó mở miệng.

Chu Bạch đem điện thoại di động trả lại cho cậu: “Có chuyện thì cứ nói.”

Giản Từ ngập ngừng nói: “Cho nên, ân... Anh cùng Kiều tiên sinh...”

Thần sắc Chu Bạch liền cứng lại, ra vẻ khinh thường mà nói: “Tôi cùng tên kia á? Chỉ là đối tượng hợp tác làm ăn thôi.”

“Ồ.” Giản Từ thở phào nhẹ nhõm. Lần trước gặp Kiều Chi Kỳ, không biết có phải tại bầu không khí nói chuyện lúc đó không, cậu cảm thấy lồng ngực có chút nghẹn, lần này liền thông thuận hơn rất nhiều.

Giản Từ nghĩ, chính mình không phải biểu hiện quá rõ ràng chứ, không biết Chu Bạch có chê cậu quá nhiều không. Liếc nhìn lên xem, Chu Bạch dường như cũng không để ý việc cậu can thiệp, đang lấy iPad ra chơi phi hành không gian.

Giản Từ vui vẻ mà cầm lấy một chùm nho: “Tôi đi rửa nho.”

Chu Bạch “Ừ” một tiếng: “Đi nhanh về nhanh, cùng nhau chơi phi hành.”

“Được.” Giản Từ đi ra ngoài.

Chu Bạch cấp tốc chớp lấy điện thoại di động nhắn cho trợ lý một tin: Đem baidu baike của tôi biên tập lại một chút, còn cột tình trạng hôn nhân kia cũng phải sửa.

48. Chương 48

Ở bệnh viện một tuần lễ, Chu Bạch triệt để khôi phục nguyên khí, xuất viện về nhà.

Anh bây giờ mới phát hiện mình chính thức bước vào thời kì hậu hôn nhân, đi công tác có người mong nhớ, nằm viện có người chăm sóc, tế nhị có người nói chuyện giải buồn, bận rộn có người quan tâm giúp đỡ... Mấu chốt nhất là, cái người này làm sao lại vừa mất đến thế, chỉ cần có người ấy ở bên, mình liền cảm thấy mọi thứ đều thỏa đáng.

Hiện tại vấn đề duy nhất là —— Chu Bạch cảm thấy cuộc sống này còn thiếu một phần gia vị, chính là siêu thoát linh hồn, trở về vấn đề giao lưu thể xác, điều này làm cho anh nhất thời lâm vào tình trạng xoắn xuýt...

Nói một ví dụ: Lúc nằm viện, ngày nào đó nửa đêm tỉnh lại đi nhà vệ sinh, trở về liền nhìn thấy Giản Từ nằm nghiêng đang ngủ say trên giường, toàn bộ mặt lưng đều lộ ra ngoài chăn, chiếc áo thun cũng bị xốc lên, lộ ra ngoài vòng eo trắng nhỏ mịn màng. Đường đường Chu Tổng, liền nường theo ánh sáng nhạt từ phòng vệ sinh, nhìn chăm chăm eo nhỏ, cứ như vậy không biết xấu hổ, mà cứng lên nửa buổi.

Nói đơn giản, Chu Bạch muốn đem Giản Từ lôi lên giường, thế nhưng lại không biết làm thế nào ra tay.

Chu Bạch tự nhận không phải đồng tính luyến ái, mỗi lần đều cho Giản Từ chỉ là bạn đời trên danh nghĩa của mình mà thôi, thế nhưng tình hình tiến triển càng ngày càng mất khống chế, còn nửa người dưới, lại càng không nằm trong tầm kiểm soát.

Anh không phải không nghĩ tới “tay làm hàm nhai” mà giải quyết, thế nhưng nếu như thời điểm tay làm hàm nhai trong đầu nhất nhất hiện lên người đó, vậy khẳng định là hết thuốc chữa. Càng chết là mỗi ngày đều nhìn thấy người này ở trước mắt mình lác lác, càng thêm khó có nhẫn nại.

Không phải anh tự đại, nhưng anh cảm thấy Giản Từ đối với mình cũng có ý, cho nên bây giờ điểm mấu chốt là, thiên thời, địa lợi.

Chu Bạch sắc mặt thâm trầm nhìn màn hình hiển thị hoàng lịch trên máy tính, lại là tám chữ kia ——

“Đại phá đại hung, mọi việc không hợp”.

Fuck.

49. Chương 49

Giữa lúc Chu Bạch nội tâm gào thét phong kiến mê tín, Giản Từ ở bên ngoài gõ cửa phòng anh:” Chu tiên sinh, anh đi tắm trước không? Hay là tôi tắm trước?”

Chu Bạch nói: “Cậu đi tắm trước đi.”

“Được rồi.”

Lúc Giản Từ tắm rửa sạch sẽ đi ra, tóc còn chưa kịp lau khô, đột nhiên trước mắt một màu đen kịt.

Cậu sợ hãi thở nhẹ một tiếng, sau đó nghe thấy thanh âm mở cửa phòng.

“Chu tiên sinh?”

“Đứt cầu dao.”

“Ồ.”

Giản Từ mới từ buồng tắm bước ra, vì phòng tắm độ sáng khá cao, lúc này đột nhiên chìm vào mặng hắc ám, cậu cảm thấy nhìn cái gì cũng không rõ. Mê mê mang mang tiến về phía trước vài bước, đầu tiên là đụng phải bàn, sau đó là người.

“Đừng di chuyển, nhắm mắt lại thích nghi một chút.”

“A...” Giản Từ đáp lại một tiếng, theo bản năng níu lấy người trước mặt.

Chu Bạch ôm lấy eo Giản Từ, vòng tay sờ thấy một mảng da thịt còn mang chút ẩm ướt tại khe hở lộ ra của bộ pijama, trong đầu đột nhiên hiện ra vòng eo nhỏ, cùng kí ức khắc sâu kia, làm ngón tay anh giống như sinh từ lực, dán chặt trên da Giản Từ. Hô hấp liền nặng nề, mà khí tức nhẹ nhàng khoan khoái sau khi tắm xong lại chui xộc vào mũi, làm đầu óc anh càng thêm mơ màng.

Chu Bạch cố dùng lực tự chủ phi thường đem mình tách ra, mà tại thời khắc anh rút tay, cảm bỗng bị vật thể mềm mại xúc cảm nhẹ nhàng đụng một cái.

Chu Bạch tỉnh mộng.

50. Chương 50

Đó là môi a.

Trong bóng tối, tinh thần của Chu Bạch đều bị đôi môi kia thu hút, anh cảm thấy môi Giản Từ khe khẽ run, nhẹ nhàng đến vậy mà đụng trúng, như có như không chạm đến mình.

Là cố ý? Hay vô tình?

Cơ thể ấm áp của một người hiện đang khép nép vùi vào lồng ngực, Chu Bạch không tự chủ siết chặt ngón tay. Ngực bụng dán chặt vào nhau, có thể nghe mồm một nhịp tim đập kịch liệt, không biết thuộc về ai.

Đến lần thứ hai, nụ hôn chạm đến môi dưới của anh.

Chu Bạch nghe thấy Giản Từ tâm tư thận trọng gọi mình:” Chu tiên sinh...”

Lần này anh xác định, không phải vô tình đụng trúng, mà là người này cố tình trêu chọc anh!

Người này, cứ nhiên lại chọc mình!

Chu Bạch cảm thấy toàn bộ dây thần kinh trong người đều đứt đoạn.

Hoàng lịch mình xem, không chuẩn chút nào!

Chu Bạch mãnh liệt đem người đẩy lên cạnh bàn, cúi đầu tàn nhẫn mà hôn lên. Nếu như lúc này có ánh sáng chiếu lên, anh sẽ nhìn thấy mặt Giản Từ hồng rực, nhìn thấy cậu cơ hồ dùng hết dũng khí rồi.

Niềm vui được đáp lại làm Giản Từ thỏa mãn cười cong mắt, vòng tay ôm cổ Chu Bạch.

Cậu cũng không biết mình là nghĩ cái gì, chỉ là thời điểm Chu Bạch đỡ lấy cậu, bỗng nhiên loé lên ý nghĩ “được ăn cả ngã về không”.

Hoặc sống hoặc chết, hoặc mất đi, hoặc trầm luân.

Môi lưỡi quần quýt, phát ra tiếng vang thấm ướt dính nị, Giản Từ thuận theo làm Chu Bạch càng ngày càng nóng nảy, thậm chí như không khống chế được.

Anh không nhịn được lấy bàn tay xoa xoa sống lưng Giản Từ, eo tuyến, dường như đụng phải điểm nhạy cảm phần eo, Giản Từ co rúm một chút, nhẹ nhàng “hừ” một tiếng.

Hai người bụng dán chặt vào nhau, đều nhận ra biến hóa của đối phương.

Chu Bạch trên trán dính rịn mồ hôi, anh cảm giác nóng đến không chịu được. Mà Giản Từ còn cố tình đổ dầu vào lửa, một cái tay xuôi theo thân thể trượt xuống, nơm nớp lo sợ dừng lại trên lưng quần anh: “Chu tiên sinh, tôi... Tôi...”

Ba.

Ánh sáng cả phòng lần nữa trở lại.

Bọn họ quần áo ngổn ngang, hô hấp bất ổn nhìn chằm chằm lẫn nhau.

Trong mắt Chu Bạch, Giản Từ sắc mặt ửng đỏ, ánh mắt ngấn nước, hoàn toàn một bộ dáng liêu nhân. Trong mắt Giản Từ, Chu Bạch cau mày, hô hấp nóng rực, ẩn nhẫn như thủ thế chờ đợi.

Thế nhưng, bọn họ bị cảm giác “Lúng túng” này làm dừng mọi cảm xúc.

Nhiệt độ dần dần rút đi, Chu Bạch liền hành động trước.

Anh thả Giản Từ ra, chạy tới gần huyền quan, mở ra bảng điều khiển, kéo xuống công tắc của gian phòng.

Cạch.

Tất cả lại quay về hắc ám, Giản Từ ngơ ngác ngác bị một nguồn sức mạnh lôi vào phòng ngủ chính.

51. Chương 51

Phải nói giường của Chu Bạch so với Giản Từ lớn cùng mềm hơn rất nhiều, cảm giác đầu tiên lúc Giản Từ nằm trên là —— muốn trầm luân đi xuống, cảm giác thứ hai —— thân thể Chu tiên sinh nóng quá.

Thị giác bị chướng ngại lại càng làm tăng độ mất cảm của giác quan khác, quần áo mặc nhà bị cởi, Giản Từ cảm giác trước ngực một trận đầm nhót tê dại, cậu theo bản năng co rút một chút, lại rồi khát vọng càng nhiều.

“Chu tiên sinh...”

“Sao thế?” Chu Bạch buông tha hai quả anh đào run rẩy kia, nương theo ánh sáng yếu ớt ngoài cửa sổ, thưởng thức thân thể dưới thân mình. Bộ ngực bằng phẳng, thân eo nhỏ gầy, cũng không phải cái gì diễm sắc cực phẩm, mà giờ phút này, lại có sức mê hoặc vô cùng, làm cho anh muốn dừng mà dừng không được.

“Không có gì...”

Chu Bạch cảm thấy cậu đang căng thẳng, lúc tay anh đụng vào địa phương kia, đều sẽ căng thẳng một chút, bất quá hạ thân nơi đó của Giản Từ coi như thành thực, đã kích động mà đứng lên, thậm chí vô cùng đáng thương mà chảy ra nước. Chu Bạch không chút phản cảm mà nắm chặt, dựa vào tâm ý của chính mình nhào nặn khiêu khích, Giản Từ không chịu nổi kích thích, dùng cánh tay che đi ánh mắt.

Theo động tác của Chu Bạch, Giản Từ khó lòng khắc chế mà phát tiếng rên rỉ, chân cũng chậm rãi co lại. Mặc dù có khoảng thời gian không kịp thích ứng, mà không lâu lắm, lúc sau Giản Từ liền bám vào quần áo Chu Bạch bắn ra ngoài.

Giản Từ vẫn còn thở gấp, lồng ngực phập phồng, thân thể ửng hồng vì tình dục. Chu Bạch chống đỡ ở phía trên, ánh mắt sáng rực đối diện cậu, cho cậu cơ hội cự tuyệt cuối cùng: “Muốn chứ?”

Giản Từ nhìn đối phương một chút, nửa ngồi dậy đem áo chính mình cởi, cười gật đầu: “Ừm.”

Chu Bạch hôn cậu, một tay với vào ngăn kéo đầu giường tìm kiếm. Thuốc bôi trơn cùng áo mưa an toàn hãy còn chưa mở, Chu Bạch “Sách” một tiếng, đứng lên, muốn xé gói áo mưa, nhưng bị Giản Từ ngăn lại.

Giản Từ ấp úng mà nói: “Không, không cần.” Cậu đem thuốc bôi trơn đưa cho anh, “Cái này... Là dùng nơi...”

Chu Bạch hí mắt một cái, ngược lại dùng động tác.

Giản Từ nghi hoặc mà nhìn anh: “Làm sao vậy?”

Chu Bạch nói: “Nếu chính em đã có chủ ý, vậy chính mình đến đi.”

52. Chương 52

Mặt Chu Bạch không chút biểu tình, Giản Từ đoán không ra tâm tư anh, chỉ đoán đại khái anh cũng không phải giận dữ. Giản Từ suy nghĩ một chút, nỗ lực ngồi dậy.

Chu Bạch thuận thế tránh ra, ngồi qua một bên, nghiêm nhệ bộ kẻ đứng nhìn.

Giản Từ do dự hồi lâu, mới mở chân ra khóa ngồi trên eo Chu Bạch, nặn một ít thuốc bôi trơn lên lòng bàn tay, cẩn thận giúp Chu Bạch xoa xoa cự vật, tới tới lui lui mà ve vuốt.

Nói không xấu hổ là không thể, thể nhưng bóng tối xung quanh lại là nơi che lấp tốt nhất. Giản Từ tay run chân run, còn trên mặt nóng bừng tưởng chừng có thể chiên trứng, như bởi vì chính cậu không nhìn thấy, mà đối phương cũng không rõ ràng, cho nên thẳng thắn không thềm đếm xỉa.

Cậu khó khăn mở rộng mặt sau của mình, mà thời điểm thoát lực ngã ngồi trên người Chu Bạch, anh liền không thể nhìn được nữa, nghiêng người đem cậu lần thứ hai ép xuống phía dưới, hung ác nói: ” Em càng ngày càng biết cách trêu chọc tôi,còn làm lần nữa tôi liền làm chết em!”

“A!” Giản Từ đột nhiên bị xoay xuống dưới, trước mắt một mảnh mờ mịt, bất quá có một bàn tay đỡ lại gáy cậu, tránh cho cậu cùng ván giường tiếp xúc thân mật.

Cậu không biết trả lời Chu Bạch thế nào, rõ ràng đối phương nói chính mình làm chuẩn bị, tại sao giờ lại đổ hết tội lỗi lên đầu mình?

Chu Bạch then quá thành giận cúi người hôn cậu, Giản Từ da dẻ ầm ập mịn màng, anh một đường hôn xuống, trước ngực, eo, cái rốn... Lưu lại một chuỗi vết tích ẩm ướt. Trong miệng tuy nói lời hung ác, mà động tác mở rộng cho Giản Từ lại rất ôn nhu.

Trước khi tiến vào, anh cắn răng thanh minh: “Đều là chính em tự làm tự chịu!”

Giản Từ mơ mơ hồ hồ “Ừ” một tiếng, tay chặt chẽ vòng qua vai anh, nhẫn nại những đau đớn lúc đầu.

Chu Bạch bị bao bọc đầy thoải mái mà cũng khó nhịn, không dám vừa bắt đầu làm động tác có biên độ lớn. Đợi đến thời điểm Giản Từ thoáng buông lỏng, anh mới chậm rãi bắt đầu thúc đẩy.

“A... A...”

Đau đớn vẫn chưa hoàn toàn biến mất, mà Giản Từ bị đỉnh đến nhỏ giọng nghẹn ngào, càng khơi dậy dự vọng của Chu Bạch. Chu Bạch dần dần gia tăng phạm vi, tầng tầng lớp lớp khoái cảm chồng chất tới, nhắt lên hai chân cậu mãnh liệt ra vào.

“Ừ, Chu tiên sinh...” Giản Từ vô thức kêu lên, Chu Bạch không lên tiếng đáp lại, chỉ càng dùng sức mà va chạm điểm kia, thẳng làm Giản Từ đến độ thất thần.

Chu Bạch lại nâng chân Giản Từ lên cao, để hạ thân hai người càng dán chặt, anh nhanh chóng động eo, giống như máy đóng cọc, một cái lại một cái không chút lưu tình. Thân thể chạm nhau nghe “ba ba” càng lúc càng kịch liệt, dịch trơn hòa lẫn tinh dịch, bị liên tục đánh xuyên mà mang vào mang ra, ở tại bụng dưới Chu Bạch cùng trên mông Giản Từ, khắp nơi bừa bộn...

Bọn họ giằng co hơn nửa đêm, hai người đều tiêu hao không ít thể lực.

Giản Từ tại lần thứ ba phóng thích, nửa tỉnh nửa mê mà ngủ thiếp.

Chu Bạch giúp cậu thanh lý sạch sẽ, sau cùng ôm người chìm vào giấc ngủ, mà bộ dạng cau mày giống như không vui lúc trước, bây giờ lại lặng lẽ mất đi, biến thành hài lòng.

53. Chương 53

Ngày hôm sau khi Giản Từ tỉnh lại, phát hiện mình cả người bị hãm trong lồng ngực, ngay phía trước còn có dấu răng chính mình cắn tạo ra, liền hồi tưởng chuyện phát sinh ngày hôm qua, cảm thấy ngượng ngùng muốn chui xuống lỗ. Nhưng mà, lại thấy người ngỡ xa xôi mà gần trong gan tấc chuyển tỉnh, sau đó nhìn cậu chăm chăm, so với cậu hiện tại còn đang cuốn cuộn, trái lại anh rất bình tĩnh.

Hôm nay là ngày cuối tuần, không có chuông báo thức, nhưng hai người thức dậy cũng không quá trễ.

Giản Từ eo mỗi lưng đau, thực sự lười mua đồ ăn sáng, vì vậy muốn hâm một ly sữa bò cùng một ít bánh mì bỏ bụng đỡ, kết quả thử mở nửa ngày, lò vi ba trước sau không phản ứng. Giữa lúc cậu chuẩn bị gọi điện nhờ người đến sửa, Chu Bạch sờ sờ mũi, đi tới mở công tắc lên.

Giản Từ: “...”

Chu Bạch: “...”

Tốt, vậy cùng ăn điểm tâm đi.

Buổi sáng Chu Bạch nhận được điện thoại, là phụ thân anh gọi tới. Chu phụ sau khi giải phẫu hồi phục rất tốt lúc này liền muốn xuất viện, Chu Bạch trước đó đã bàn bạc cùng bác sĩ chuyện này, biểu thị đã biết, buổi chiều liền đi đón ông.

Nhưng mà Chu phụ lại đề ra yêu cầu, nói muốn tới nhà anh cùng tiểu Giản nhàn thử, kêu nhà chính bên kia chưa thu dọn xong, ông muốn ở tạm một ngày, rồi mới về nhà.

Chu Bạch yên lặng rồi nói được.

Việc này không cho phép anh từ chối, lão gia tử dĩ nhiên là muốn đến nhà thị sát.

Cúp điện thoại, Chu Bạch liếc mắt nhìn Giản Từ một cái: “Cha anh muốn tới.”

Giản Từ đang uống sữa bò gật gật đầu: “Thật tốt a, ông đến ăn cơm tối sao? Anh muốn chuẩn bị gì không?”

Chu Bạch nói: “Ông muốn đến ở một đêm.”

Giản Từ ngây ngẩn cả người: “Cho nên...”

“Cho nên, tất cả đồ dùng của em đều chuyển đến phòng ngủ chính đi.”

Hai người vội vã ăn xong điểm tâm, bắt đầu cấp tốc đem đồ dùng của Giản Từ chuyển đi.

54. Chương 54

Máy tính làm việc, thư từ vân vân, để tại căn phòng kia cũng không sao, thế nhưng quần áo, chăn màn, gối đệm nhất định phải chuyển đến phòng ngủ chính. Giường phải chỉnh lại một lần nữa, đổi ráp trải giường cùng vỏ chăn, đổi thành mới tinh, giống như rất lâu chưa có ai dùng.

Đại khái thời điểm chuẩn bị xong, Giản Từ đỡ eo cảm thán: Lão gia tử thật biết chọn ngày ...

Chu phụ thời điểm xuất viện sắc mặt hồng hào, tinh thần quắc thước, hoàn toàn không giống bộ dáng mới trải qua cuộc phẫu thuật lớn, ông còn có thể trêu chọc Giản Từ: “Nhìn dáng dấp Tiểu Bạch cùng con cũng không tệ lắm, thành công đem con nuôi mập.”

Giản Từ ngược ngùng nói: “Ân, anh ấy chăm sóc con rất tốt.”

Chu phụ đi thăm phòng bệnh họ, vết tích hai người sinh hoạt nhìn rất rõ ràng, cho nên ông coi như thỏa mãn.

Bữa tối do Chu phụ mang nữ đầu bếp riêng tới làm, ông có rất nhiều thực phẩm phải kiêng, phải ăn những thực phẩm do bác sĩ dinh dưỡng phối hợp, Giản Từ cùng Chu Bạch không thể làm gì khác là cùng lão gia tử ăn chút đồ ăn thanh đạm. Kỳ thực cũng thật đúng lúc, vốn Giản Từ ngày hôm nay cũng không thích hợp ăn thức ăn mặn quá.

Sau khi ăn xong, lão gia tử tắm rửa sạch sẽ, xem TV một chút, rồi ngủ tại gian phòng trước đây của Giản Từ.

Mất thấy thời gian không còn sớm, Chu Bạch cũng cùng Giản Từ đi vào phòng ngủ chính.

Tối hôm qua bị cúp điện, thêm vào tình trạng thượng não, Giản Từ mới ngủ trên giường Chu Bạch. Nhưng đêm hôm nay không có bất kỳ tình huống đặc biệt nào, mà sát vách lại có Chu phụ đang ngủ, hai người cứ đứng bên giường, sững sờ trầm mặc nhìn nhau.

Lúc sau vẫn là Chu Bạch lên giường trước, vỗ vỗ bên cạnh. Vì vậy Giản Từ cũng vén chăn lên nằm vào, co ro mà ngủ.

Chu Bạch nói: “Anh có chèn ép em sao? Cái giường lớn như vậy, em đừng có ngủ giống như cô dâu nhỏ bị bắt nạt chứ?”

Giản Từ xoay người dang tay chân, cười nói: “Không có, chỉ là có chút không quen.”

Chu Bạch lại nhìn ở giữa là ” hẻm núi lớn ” ba mươi cm trước mặt, rồi nhìn cái người “không thức thời” kia, đưa tay đem người lôi lại: “Có cái gì không thể quen chứ!”

55. Chương 55

Phải nói thật sự là không quen, hai người một chút cũng không ngủ được, Giản Từ thời điểm vươn mình, không cẩn thận đụng trúng Chu Bạch, lập tức cảm giác chạm phải vật thể cứng nóng không rõ nguồn gốc.

Giản Từ cứng người lại.

Thân thể Chu Bạch căng thẳng, nhưng lại không có biểu hiện gì.

Giản Từ đợi một lúc, quan tâm nói: “Cái kia...”

Hít sâu một hơi, Chu Bạch thả lỏng cánh tay ôm Giản Từ, khàn giọng nói: “Ngủ!”

Hai mươi phút trôi qua, Chu Bạch cuối cùng cũng miễn cưỡng lấy lại bình tĩnh, mới vừa mơ mơ màng màng ngủ, liền nghe thấy âm thanh Giản Từ lục đục tìm dép lê, anh hỏi: “Làm sao vậy?”

Giản Từ nói: “Em muốn uống nước, ly nước lại để ở phòng khách rồi.”

Chu Bạch ngủ ở rìa ngoài, cũng không khó tìm dép, nghe vậy liền đem Giản Từ ấn trở lại: “Để anh đi lấy.”

Anh vừa ra khỏi phòng, liền thấy một cái bóng đen ngồi ở cửa phòng bên.

Chu Bạch: “...”

Bóng đen: “...”

Chu Bạch: “Ba, ngài như vậy có phải có chút quá...”

Nghe lén nghe đến khoái chí- Chu phụ cây ngay không sợ chết đứng, thấp giọng mắng: “Hừ, con nghĩ chỉ một chút thủ đoạn đó, là có thể qua mặt được ta hay sao! Đồng hồ báo thức đầu giường của tiểu Từ rơi xuống gối đầu của ta, nếu cậu ấy thực sự ngủ ở phòng ngủ chính, vậy để cái đồng hồ ở chỗ đó làm gì?”

Chu Bạch không còn gì để nói.

Chu phụ lại tiếp tục nói: “Ta cho con biết, các con làm vậy là không được, như thế sẽ làm chậm trễ lẫn nhau! Ta muốn tìm cho con người bạn đời, chứ không phải tìm người về diễn kịch!”

Cầm thấy bất đắc dĩ, Chu Bạch trở về phòng ngủ chính, cầm một đồ vật nhét vào tay lão cha.

“Cái gì đó?” Lão gia tử đầu tiên là sưng sốt một chút, sau đó mở đèn, đeo kiếng lão, tỉ mỉ mà tường tận, soi rõ ràng dòng chữ phía sau, mặt già liền đỏ ửng, suýt chút nữa đem đồ vật làm rơi trên nền đất.

Bất quá lần này lão gia tử triệt để yên lòng, thu hồi một bụng giáo huấn, trở về phòng đi ngủ.

Mọi việc diễn ra quá nhanh, Giản Từ nằm trong chăn còn chưa biết chuyện gì xảy ra.

Nhấp ngụm nước Chu Bạch đưa cho, cậu sốt ruột hỏi: “Anh đưa ch... ba xem cái gì?”

Chu Bạch nhân nhát nói: “Tuýt thuốc bôi trơn.”

Giản Từ: “...” Excuse me?!!

56. Chương 56

Sau khi lão cha về nhà mình, hai người bởi vì ngại phiền phức, mà cũng vì nguyên nhân không thể nói với ai, không đem đồ Giản Từ chuyển về chỗ cũ, cứ như vậy thuận lý thành chương cùng giường chung gối.

Ngày đó Giản Từ như thường lệ đi làm, lúc dự hội nghị, điện thoại không mang theo bên người, mà sau đó liền phát hiện có cuộc gọi nhỡ, cậu nghĩ là gọi nhầm số, nên cũng không quá để tâm.

Lúc tan tầm Chu Bạch tới đón cậu, hai người tối nay đã hẹn đi xem bộ phim điện ảnh mới công chiếu.

Giản Từ vừa mở cửa muốn lên xe, điện thoại di động lại vang lên, vẫn là cái số lạ kia.

Cậu không để ý nghe điện thoại, đã chuẩn bị xong câu “Xin lỗi, tôi không cần mua bảo hiểm” trong đầu, kết quả bên kia truyền tới một giọng nói quen thuộc, làm Giản Từ trong nháy mắt bối rối.

Bên kia nói: “Này, tiểu Từ?”

Giản Từ: “...”

Chu Bạch khởi động xe, nói với Giản Từ: “Đeo dây an toàn vào.”

Giờ khắc này tất cả tâm trí của Giản Từ đều dồn trên cú điện thoại, căn bản không biết Chu Bạch nói gì với mình.

Chu Bạch thấy Giản Từ không nhúc nhích, trực tiếp nghiêng người đem dây an toàn thắt tốt, lúc này mới chú ý tới vẻ mặt khác thường của cậu, vội hỏi: “Làm sao vậy?”

Giản Từ hoàn hồn, lắc lắc đầu, che ống nghe lại, nói: “Không có chuyện gì, chúng ta lên đường đi.”

Chu Bạch nửa tin nửa ngờ, có điều không truy hỏi lại, chuyển tâm lái xe.

Giản Từ tiếp tục cầm điện thoại, lạnh nhạt mà đối người kia nói: “Có chuyện gì không?”

Đầu bên kia nói chuyện rất lâu, tốc độ nói lại nhanh, Chu Bạch nghe không rõ lắm, hình như là đang giải thích cái gì, mà Giản Từ thì luôn nói “Ừ” “Ừ” “Ừ”, sau đó Giản Từ nói ba câu, thành công hấp dẫn lực chú ý của Chu Bạch ——

“Không có, đều đã qua.”

“Tôi biết, là anh có nỗi khổ tâm trong lòng.”

“Được rồi, gặp ở chỗ cũ.”

Chờ Giản Từ cúp điện thoại, Chu Bạch rốt cục không nhịn được nói: “Ai?”

Giản Từ chăm chú nhìn số điện thoại di động nửa ngày, lúng ta lúng túng trả lời: “Nhâm Húc.”

Chu Bạch một chân phanh xe gấp, suýt chút nữa tông đèn đỏ.

“Nhâm Húc?”

Nhâm Húc? Người này Chu Bạch chưa từng thấy, thế nhưng cái tên này anh cũng biết. Lúc trước khi điều tra bối cảnh Giản Từ, đây chính là một nhân vật rất trọng yếu ——

Bạn trai cũ của Giản Từ, cái tên góp vốn phi pháp, mang tiền lẫn trốn, là loại cặn bã đem món nợ ném lên đầu Giản Từ.

57. Chương 57

“Hắn ta đã trở lại?” Chu Bạch hỏi.

“Ân, nói là mới về tuần trước.” Giản Từ trả lời.

Chu Bạch: “...”

Giản Từ: “...”

Cuộc nói chuyện cứ như vậy mà gián đoạn, mãi đến tận khi Chu Bạch lái xe đến bãi đậu xe ngầm.

Xe tắt máy, Chu Bạch bắt đầu phát hỏa: “Em nghĩ cái gì vậy? A? Cái gì là mọi chuyện đều qua? Cái gì là anh có nỗi khổ tâm trong lòng? Cái gì là gặp nhau ở chỗ cũ? Em còn muốn gặp lại hắn ta?”

“Ân, em...”

“Em chính là cái gì cũng phân không rõ! Loại căn bã này nói gì em cũng tin!”

“Nhưng chung quy phải kết thúc chuyện này...”

“Kết thúc? Em trả cho hắn món nợ kia, như thế vẫn chưa đủ sao?”

“Em nghĩ gặp lại hắn một lần, đem lời nên nói nói rõ ràng.” Giản Từ tính khí cũng nổi lên, nhìn thẳng Chu Bạch nói.

“Em...” Chu Bạch bị tức đến nghẹn lời, một câu “Em cùng hắn chính là tình cũ còn chưa dứt” dấu ở trong ngực không chỗ phát tiết, làm anh nghẹn đến hộc máu.

“Dừng lo lắng.” Giản Từ an ủi hắn, “Em có chừng mực.”

Chu Bạch nỗ lực nuốt xuống cơn giận này, có chừng mực mà xoáy vào trọng tâm hỏi: “Chỗ cũ là nơi nào? Hai người hẹn nhau khi nào? Chuyện này có thể giao cho anh giải quyết.”

Giản Từ suy nghĩ một chút, vẫn là không nói cho anh biết: “Em chính mình có thể tự giải quyết.”

“Tốt, rất tốt” Chu Bạch đi ra khỏi ghế điều khiển, “bốp” một tiếng dùng sức đóng cửa xe, cách kính chắn gió nhìn Giản Từ, mặt đen đến không thể đen hơn nữa.

Giản Từ mím môi, miệng không nói lời nào.

Hai người giằng co nửa ngày, Chu Bạch đột nhiên cả giận nói: “Xuống xe a! Phim bắt đầu chiếu rồi, biết không hả!”

58. Chương 58

Buổi trưa hôm ấy, Giản Từ đến đợi ở bên bờ cầu đá trường đại học JH.

Đây là nơi cậu cùng Nhâm Húc ước hẹn ” chỗ cũ”.

Bọn họ hẹn ở đây lúc 12 giờ rưỡi, hiện tại mới 12 giờ 15 phút. Nhâm Húc vẫn là chưa đến, Giản Từ liền ngồi xuống một bên thành cầu đợi.

Tại mặt nghiêng ngay sau lưng cậu, là pho tượng nhỏ trước cửa thư viện, mà phía bên trái pho tượng kia, là dãy hành lang uốn quanh vườn hoa tử đằng, ở khuất mặt sau cột gỗ thứ ba hành lang ấy, có một kẻ đeo kính đen cổ áo dựng đứng không phải Chu tổng thì là ai.

Bọn họ hai ngày nay chiến tranh lạnh, hôm đó lúc xem phim hai người đều mất tập trung, Chu Bạch nói tới đây nhất định muốn xem trứng phục sinh vậy mà không xem, liền im lặng không lên tiếng, rời đi. Sau đó ngoại trừ lúc thật cần thiết trao đổi, hai người đều rất ít nói chuyện, cứ như vậy vẫn là chịu đựng đến ngày hôm nay, chịu đựng đến cái nơi này “Chỗ cũ”.

Trong sân trường học sinh lui tới, bàn tán mà quăng ánh mắt hoài nghi tới cái người núp sau cây cột, lúc này điện thoại di động của Chu Bạch vang lên, anh vốn không muốn nhận, mà nhìn thấy người gọi điện, vẫn là bắt đầu đi nghe.

Kiều Chi Kỳ: “Chu tổng, anh ở chỗ nào vậy? Ngày hôm nay chúng ta đã hẹn cùng uống cà phê mà?”

Chu Bạch: “Tôi đang ở cục quy hoạch, đang cùng Trưởng khoa trưởng bàn luận.”

Phía sau, có hai nữ sinh đi qua, lú ra lú rít nói: “A a a, chính xác là tuần sau Thiên Vương sẽ tới trường ghi hình nha! Tổ hiện tại đi sửa mặt còn kịp không?”

Kiều Chi Kỳ: “Cậu cùng Trưởng khoa trưởng nói chuyện gì vậy? Nói chuyện đi sửa mặt sao?”

Chu Bạch: “...”

Kiều Chi Kỳ nói: “Chu Bạch, đừng nói với tôi là cậu quên cái hẹn của chúng ta nha, lần trước có Giản Từ ở đây, tôi nể mặt cậu không có nói rõ, thế nhưng tôi không thể để mọi việc kéo dài như vậy. Hắn cùng tôi việc đó, cậu chừng nào có thể cân nhắc được?”

Chu Bạch hiếm khi nghẹn lời: “Cho tôi chút thời gian đi.”

Kiều Chi Kỳ còn muốn nói gì nữa, mà Chu Bạch không còn tâm tư để nghe, anh nhìn thấy có một nam nhân cao gầy trực tiếp hướng Giản Từ đi đến.

Chu Bạch cúp điện thoại.

Giản Từ đứng dậy, hướng người kia vẫy tay cười.

Chu Bạch cảm thấy được nội tâm chính mình đột nhiên thất lại, anh lẳng lặng nhìn đôi tình nhân cũ lâu ngày gặp lại kia, ánh mắt ám trầm.

Giản Từ đến cùng vẫn không thể quên người này sao?

Em ấy chỉ là lợi dụng mình giải quyết xong món nợ, rồi liền cùng người này song túc song phi?

Em ấy tình nguyện chọn người này, cũng không muốn chọn mình sao?

Tốt, vậy thì liền mặt kệ bọn họ.

Chu Bạch quay người, rời đi.

59. Chương 59

Phía sau đột nhiên truyền đến tiếng hô to: “Ngài cảnh sát, chính là cái tên này! Hắn là kẻ tình nghi góp vốn phi pháp cùng lừa đảo đó! Tôi là người bị hại thê thảm nhất, tôi có thể cung cấp chứng cứ liên quan!”

Hả?

Chu Bạch quay đầu lại, liền thấy Nhâm Húc mới này còn hăng hái giờ thì bị vài viên cảnh sát chế phục, cổ tay đeo còng.

Mà Giản Từ ở một bên lại phách lối nói: “Lại còn dám về tìm tôi, thật sự coi tôi là thằng ngu à! Tôi xem

anh còn có thể chạy tới chỗ nào! Trả nhà lại cho tôi! Trả tiền lại cho tôi!”

Chu Bạch sững sốt một hồi, mới thở ra một tiếng, bật cười.

Thật không nhìn ra, nguyên lai lão bà của mình còn thù rất dai.

Rất tốt, rất quyết đoán.

Bên kia Giản Từ bắt Nhâm Húc đòi lại công lý, trong lòng vô cùng sướng khoái.

Cậu biết chứ, chỉ cần nói một tiếng với Chu Bạch, anh nhất định sẽ không bàng quan mà đứng nhìn, nhưng đây là chuyện của người mà anh không quen gây ra, nên cậu muốn chính tay mình làm rõ ràng mọi chuyện. Về phần món nợ ngày trước, Chu Bạch đã giúp cậu rất nhiều, còn cái tên cặn bã dám làm không dám chịu này, thì tự tay cậu sẽ giao hẳn cho cảnh sát.

Nói đến cũng buồn cười, Nhâm Húc lần này trở về cũng thật muốn tìm Giản Từ nhận lỗi cùng tái hợp. Hắn sau khi đem khoản tiền kia bỏ trốn, dùng danh nghĩa một công ty đầu tư hạng mục chuyên khai thác than đá, quả nhiên kiếm được một ít lời. Lại nghe nói món nợ âm ỉ tại Z thành đã được giải quyết, liền đánh bạo trở về.

Tâm tư cẩn thận, hắn trước tiên trong điện thoại thăm dò thái độ của Giản Từ. Dùng lời nói khẩn thiết nhận sai cùng giải thích, Giản Từ quả nhiên bị hắn nắm trong tay, hắn nghĩ lại dùng chiêu “Uớc hẹn ngày đó” để tăng thêm sức thuyết phục, vậy là có thể lừa thành công. Dù sao trong ấn tượng của hắn, Giản Từ là người rất nhẹ dạ lại niệm tình cũ, nhất định không phải chút tình cảm cũng không có, huống chi hắn là đến để trả lại tiền, bù đắp lại khoảng nợ.

Chỉ có điều, hắn là lúc biết rõ Giản Từ cùng Chu tổng của Bạch Thịnh kết hôn mà cố ý van cầu tái hợp, trong đó có bao nhiêu tâm tư xấu xa, cũng chỉ có mình hắn biết. Có lẽ đơn thuần là muốn tìm người sống bám, hoặc đã muốn Giản Từ giúp mình giết mối làm ăn, nếu như dã tâm của hắn lớn hơn một chút, cũng có thể muốn khuyên Giản Từ trong ứng ngoại hợp, đem Bạch Thịnh một phần chiếm lấy.

Đáng tiếc, hắn quá mức tự tin, “Lời ngon tiếng ngọt” còn chưa bắt đầu, liền nằm trong tay cảnh sát.

Bởi vì ở trong lòng Giản Từ, hắn ngoại trừ trên người treo cái móc “Tên lừa gạt”, dĩ nhiên chẳng là cái thứ gì.

60. Chương 60

Vụ án của Nhâm Húc nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, hắn hiển nhiên cũng lờn trước được trường hợp xấu nhất, không phải không có chuẩn bị mà đến. Có chuyện xảy ra, hắn lập tức đem luật sư có tiếng đến tòa án bào chữa cho mình, lấy ra rất nhiều chứng cứ bất lợi cho Giản Từ.

Chu Bạch bề ngoài nói không nhúng tay, nhưng trong bóng tối lại cung cấp cho công tố viên lượng lớn nhân chứng, vật chứng cùng manh mối, dễ dàng đem Giản Từ cứu ra. Sau đó tòa án xử như thế nào, anh liền không quan tâm. Mà số bất động sản của Nhâm Húc, cùng cổ phiếu còn lại để trả nợ, anh càng không để ở trong lòng.

Chẳng là khi Giản Từ thật cao hứng mà đem sổ tiết kiệm đưa cho anh, thời điểm trong miệng còn rên lên ” Bài ca nông nô vùng lên”, anh miễn cưỡng khui chai champagne vì cậu chúc mừng.

Nhưng mà bọn họ triệu lần không nghĩ tới, Nhâm Húc cái tai hoạ này, người thì đã ở trong tù, còn có thể mang đến phiền phức.

Bạn trai hiện tại của hắn, là một thanh niên tầm mười tám, mười chín tuổi, lúc phát hiện tình cảm của mình bị lừa gạt, chỉ trong một đêm cả tiền cùng người điều bị mất, liền đem tất cả tính lên người Giản Từ.

Ngày đó Giản Từ sau khi tăng ca về nhà, thời điểm đi ngang qua cái hẻm nhỏ, đột nhiên bị người bịt miệng kéo vào trong, sau đó còn bị một trận quyền đấm cước đá.

Bạn nhỏ Tiểu Nam cầm con dao trong tay quay quay, âm trầm nói: “Chính là mày a, tao còn tưởng là thằng nào ngon cơm hơn chứ”

Trong lòng Giản Từ giờ đây đem Nhâm Húc mắng tám trăm loại.

Bạn nhỏ Tiểu Nam rất là nhập diễn: “Hắn đã đáp ứng cho tao một cuộc sống tốt đẹp, đều là tại mày! Hiện tại người cũng mất, tiền cũng mất, tao cái gì cũng bị mất! Mày nói, mày phải bồi thường tao thế nào!”

Giản Từ đối với loại thiếu niên mới lớn này thật không thể hiểu được: ” Hắn ta đã phạm lỗi lầm...nên hắn phải gánh chịu. Bây giờ cậu đánh tôi...Tê...Cậu có thể, lấy lại được tất cả sao?

Tiểu Nam tiếp tục chửi:” Tao nhất định phải xả cơn giận này! Hơn nữa mày cũng có phụ quân đi, nghe nói chồng mày còn rất có tiền, tao không chỉ có thể đánh mày, còn có thể bắt cóc mày! Lúc đó thì có tiền rồi!”

Vốn là Giản Từ sợ cậu ta dùng chiêu bắt cóc này, thế nhưng bây giờ nghe cậu kêu lên, trái lại nội tâm thả lỏng một nửa.

Có câu nói rất đúng “chó sủa là chó không cắn”, nếu cậu ta nói thẳng ra như vậy, hắn là không có gan cùng năng lực, nhiều nhất là hù dọa mình một chút, cũng giống con dao trong tay cậu ta này giờ. Giản Từ biết rõ không thể cùng tên này nói đạo lý, không dám nói cái gì kích thích, bằng không cậu ta sẽ làm ra cái gì thật không nói trước được.

Tiểu Nam không biết từ đâu tìm tới mấy tay chân, ra tay không chút lưu tình. Giản Từ bị đánh đến cả người đều đau, cậu tận lực tránh làm chỗ quan trọng bị thương, dùng tay chân che lấy mặt, vậy mà không chịu nổi mấy người luân phiên đánh, còn đem cậu kéo dẩy dẫm dẫm. Điện thoại di động cùng bóp tiền chẳng

biết lúc nào rơi mất, bị đá qua một bên, Giản Từ vài lần né né tránh tránh, muốn hướng tới gần điện thoại, dự định thừa dịp bọn họ không chú ý tìm người cầu cứu.

Lúc này, tiểu Nam nhặt ví tiền của cậu, đầu tiên đem tiền mặt bên trong lấy đi, sau đó nổi lòng tham, hỏi cậu mật khẩu thẻ ngân hàng. Giản Từ bị đánh đến ù tai, lúc đó còn một lòng muốn tìm lại điện thoại, sao có thể nghe cậu ta nói cái gì, thấy có người chặn ở phía trước mình, liền ra sức đẩy hẳn một cái.

Tiểu Nam lui về phía sau hai bước, đầu đập vào tường một chút, một đường sau gáy, cứ nhiên rách da chảy máu, tiểu Nam nhất thời điên lên, nhào vào cùng Giản Từ đánh nhau.

Trong hỗn loạn, con dao trên tay cậu ta đột nhiên xoẹt qua. Một giây sau, dòng máu tanh nóng thấm đầy tay cậu...

Chu Bạch tối hôm đó đứng giờ tan sở, thế nhưng sau khi về đến nhà luôn cảm thấy trong lòng không yên, muốn uống nước thì ly nước vỡ, muốn gọi thức ăn bên ngoài thì nhấn sai số điện thoại, nói chung chính là làm cái gì cũng không thuận.

Lúc xế chiều Giản Từ nói với anh phải làm tăng ca, nhưng bây giờ đã hơn mười một giờ, người vẫn chưa về, vì vậy Chu Bạch tịch mịch trống không, không nhận được muốn gọi điện thoại cho cậu, mà ngay lúc này, điện thoại di động của anh lại vang lên, người gọi điện chính là Giản Từ.

Chu Bạch điềm nhiên như không mà bắt máy, ngữ khí còn có chút trầm: “Chuyện gì xảy ra? Còn chưa tan tầm sao?”

Đầu bên kia điện thoại truyền tới âm thanh gián đoạn mà suy yếu: “... Chu tiên sinh, em... Đau quá...”

61. Chương 61

Chuyện đến nước này, Chu Bạch thật không muốn nhớ lại sự kiện xảy ra tối ngày hôm ấy.

Anh cũng sẽ không bao giờ thừa nhận, lúc đó nghe thấy Giản Từ nói một tiếng “Đau quá”, trong nháy mắt anh như tan vỡ, tim giống như bị người xé phi thường khó chịu.

Cái chết của hai người vợ trước vẫn để lại trong lòng anh chút bóng ma, tại thời khắc kia anh đã mừng tượng ra đủ loại giả thiết, cơ hồ tự mình tưởng tượng một bộ (Tử thần đến).

Thế nhưng lần này, anh căn bản không thể tiếp thu khả năng “Giản Từ sẽ chết”.

Bởi vì đứng dậy quá nhanh, đầu gối nặng nề đụng phải góc bàn, mà Chu Bạch lại giống như chưa phát

hiện.

Mãi đến tận khi Giản Từ trật tự rõ ràng nói cho anh biết ngọn nguồn, nói cho anh biết vị trí, rốt cục anh mới phục hồi tinh thần, tay chân chậm rãi ấm lại, cơ thể lấy lại cảm giác.

Anh một bên liên hệ bệnh viện một bên đi xuống tìm Giản Từ.

Vị trí Giản Từ cách nhà không xa, thời điểm Chu Bạch tìm tới, nhìn thấy cậu ngồi ở đầu hẻm, trên người trên mặt đều mang thương tích, một tay che dưới sườn, trong không khí tràn ngập mùi máu tanh nhàn nhạt.

Chu Bạch môi run lên, không nói nên lời.

Giản Từ lại hướng anh mỉm cười, nói: “Không có chuyện gì...”

Chu Bạch bước nhanh đi tới, cẩn thận ôm lấy cậu, mắt đỏ bừng, một đường cấp tốc đem cậu đến bệnh viện.

Vết thương do dao chém không gây thương tổn đến nội tạng, chỉ tương đối sâu, cần chích một mũi uốn ván cùng khâu mấy mũi, mặt khác trên người Giản Từ nhiều chỗ bị bầm tím, cần phải điều dưỡng thật tốt.

Được Chu Bạch cẩn thận chăm sóc, Giản Từ ở bệnh viện mấy ngày, rồi về nhà dưỡng thương.

Người gây ra họa cũng không khó tìm, Chu Bạch tại mấy chục km ngoại thành nhốt tên tiểu tử kia, chỉ là không trực tiếp đối phó, anh cũng không phải giống Giản Từ nhân từ, đem tên đó giao cho cảnh sát.

Tên đó không phải muốn đòi tiền sao?

Chu Bạch liền tìm người cùng tên đó kết bạn, sau đó đưa vào một hội xa hoa, tay dặt tay mà dạy bài bạc, đánh thua liền cho mượn, thua đến không trả nổi, thật không liên quan, còn hai con đường, hoặc là bán thận, hoặc là đền thịt.

Đường đời đều do chính mình lựa chọn, trách được ai?

62. Chương 62

Giản Từ ở nhà dưỡng thương, ngày tháng chẳng khác nào thần tiên.

Cũng không biết Chu Bạch nghĩ như thế nào, đầu tiên là mời thầy về thỉnh Ngọc Quan Âm treo lên cổ cậu, sau đó tắm rửa, ăn cơm, đi toilet và vân vân..., hận không thể mọi chuyện tự tay xử lý cho cậu. Đã như vậy, trên mặt còn là một bộ “Em sao không nghe lời như vậy, em không nghe lời tôi liền dẫn vật chết em”.

Giản Từ trong tâm cảm nhận được, người này bày ra bộ mặt “mẹ kế”, làm “Nguyệt tẩu” sống.

Đáng tiếc vị “Nguyệt tẩu” này không có nhiều thời gian rảnh như vậy, lúc vết thương Giản Từ bắt đầu khép lại gây ngứa, Chu tổng không thể không giải quyết công việc chất chồng như núi của mình.

Ngày thứ nhất anh vừa đi làm, Kiều Chi Kỳ liền xông vào phòng làm việc.

Đè nén trong lòng ngực ầm ứ tức giận, Kiều Chi Kỳ nói: “Phía bên này mọi thứ tôi đều chuẩn bị xong, cậu còn không nói với hắn? Chu Bạch, cậu đã đáp ứng tôi cái gì?”

Chu Bạch dựa vào ghế, suy nghĩ một lúc lâu.

Dù cật lực duy trì phong độ, Kiều Chi Kỳ vẫn để lộ vẻ sốt sắng, anh đã đem hết thấy lợi thế lấy ra, tuyệt không cho phép Chu Bạch vào lúc này bỏ mình.

Nửa ngày sau, Chu Bạch nói: “Vẫn chưa tới lúc.”

Kiều Chi Kỳ híp mắt một cái, giận quá mà cười: “Cậu không đành lòng có đúng không? Hừ, tôi quá hiểu cậu, nhưng mà cậu đừng hối hận.”

Nói xong anh ta sải bước ra ngoài, vạt áo khoác vẽ ra một đường cong kiên quyết.

Chu Bạch sững sốt một hồi, ánh mắt lấp loé, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Mấy ngày sau, Chu Bạch lĩnh giáo câu Kiều Chi Kỳ nói “Cậu đừng hối hận”.

Công ty giải trí Bạch Thịnh có một cấp dưới rất có tài cùng giao tiếp rộng, bỗng nhiên nói muốn từ chức, lý do hắn muốn đổi nghề làm ông chủ mới của công ty giải trí Ngũ Duy. Cùng lúc này, mấy diễn viên dưới tay hắn tâm tư cũng rục rịch, có lời đồn rằng công ty giải trí bên kia có tài lực cùng đãi ngộ rất tốt, còn Bạch Thịnh hiện đang đứt đoạn tài chính ngập tràn nguy cơ, thậm chí còn có người trực tiếp hủy hợp đồng hoặc không tái ký hợp đồng, đem đến rất nhiều phiền phức cho Chu Bạch.

Tuy việc này không có gây “thương gân động cốt”, nói trắng ra chính là Kiều Chi Kỳ gởi cho anh tối hậu thư. Chỉ là Chu Bạch không thể không sốc lên tinh thần mà ứng đối, một bên trong vòng giải trí tạo thêm quan hệ, một bên động viên chia sẻ với nhân viên. Cứ như vậy, không thể tránh khỏi sơ sót với vị kia trong nhà.

Một ngày, chính là lúc ở cũ, à không, chính lúc Giản Từ đang dưỡng thương thì nghe chuông cửa vang lên, từ màn hình nhìn thấy Kiều Chi Kỳ.

Cậu cùng Kiều Chi Kỳ chỉ có duyên gặp mặt một lần, nhưng ấn tượng rất sâu sắc, biết anh ta cùng Chu Bạch là đối tác làm ăn. Tuy không biết anh ta đến lúc này có chuyện gì, Giản Từ vẫn khách khí mở cửa, đưa dép qua.

Giản Từ rót ly cà phê cho anh, nói: “Chu Bạch không có ở nhà, anh tìm anh ấy là có chuyện gấp sao?”

“Tôi không phải tới tìm cậu ấy.” Kiều Chi Kỳ đặt hộp thuốc bỏ trên tay xuống, cười với cậu, “Nghe nói thân thể cậu không khỏe, về tình về lý cũng nên tới thăm một chút.”

Lời nói này phát ra không đầu không đuôi, Giản Từ trong lòng nghi hoặc lại càng nhiều.

“Nghe nói” thân thể mình bị bệnh? Nghe ai nói? “Về tình về lý”? Giữa bọn họ có cái gì tình lý?

Nhưng mà rất nhanh Giản Từ liền biết người này là có ý đồ mới đến.

Chào hỏi ngắn gọn, Kiều Chi Kỳ nói: “Lúc trước Chu Bạch đi B thị công tác, bởi vì một ít chuyện cùng tôi quen biết. Cậu ấy là người rất có năng lực cùng mị lực, tôi rất coi trọng cậu ấy. Sau tôi giúp cậu ấy móc nối mấy cái quan hệ ở B thị, theo nguyên tắc đôi bên cùng có lợi, tôi cùng cậu ấy lập nên một ước định.”

Giản Từ lắng lắng nghe, không có nói gì.

Kiều Chi Kỳ tiếp tục nói: “Tôi một mực chờ đợi cậu ấy thực hiện ước định đó, nhưng mà tốc độ cậu ấy làm việc quả thực làm tôi thất vọng, cho nên, tôi đành phải tự mình tới tìm cậu...”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuong-tuu>